

KANCELARIA SEJMU
Biuro Studiów i Ekspertyz
Dział Przekładów

BIULETYN

2(4)/92

Wydawnictwo Sejmowe

KANCELARIA SEJMU
Biuro Studiów i Ekspertyz
Dział Przekładów

BIULETYN

2(4)/92

Czwarty Biuletyn Biura Studiów i Ekspertyz — Działu Przekładów zawiera wybrane zagadnienia z ustawodawstwa Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej w dziedzinie ochrony środowiska, t. 6 — ODPADY, którego pełny spis treści podajemy w oryginale angielskim i tłumaczeniu na język polski.

Materiał przygotowany został we współpracy z Biurem Komisji Sejmowych Kancelarii Sejmu.

Przekładu tekstów dokonał dr Jerzy Kuryłowicz, konsultacja dr Hanna Machińska.

Biuro Studiów i Ekspertyz
Dział Przekładów

ZOFIA JÓZEFOWICZ-CZABAK
wicedyrektor

ELŻBIETA PACHOLSKA
gł. specjalista

SPIS TREŚCI

Proekologiczna polityka Wspólnoty w dziedzinie odpadów <i>Hanna Machińska</i>	5
Dyrektywa Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 dotycząca gospodarki olejami odpadowymi	11
Dyrektywa Rady 87/1 OI/EWG z dnia 22 grudnia 1986 nowelizująca dyrektywę 75/439/EWG	23
Dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 dotycząca odpadów	26
Dyrektywa Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 nowelizująca dyrektywę 75/442/EWG	39
Dyrektywa Rady 76/403/EWG z dnia 6 kwietnia 1976 dotycząca gospodarki polichlorobifenylami i polichloroterfenylami	42
Dyrektywa Rady 78/176/EWG z dnia 20 lutego 1978 dotycząca odpadów z produkcji dwutlenku tytan	47
Dyrektywa Rady 78/319/EWG z dnia 20 marca 1978 dotycząca odpadów toksycznych i niebezpiecznych	60
Dyrektywa Rady 84/631/EWG z dnia 6 grudnia 1984 dotycząca nadzoru i kontroli w obrębie Wspólnoty Europejskiej transportu niebezpiecznych odpadów przez granice państw	71
Dyrektywa Rady 86/279/EWG z dnia 12 czerwca 1986 nowelizująca dyrektywę 84/631/EWG	85
Dyrektywa Komisji 87/112/EWG z dnia 23 grudnia 1986 dostosowująca do postępu technicznego, po raz drugi, dyrektywę Rady 84/631/EWG	88
Dyrektywa Rady 85/339/EWG z dnia 27 czerwca 1985 dotycząca pojemników na ciecze przeznaczone do konsumpcji	90
Dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 w sprawie ochrony środowiska, a zwłaszcza gleby, w przypadku stosowania w rolnictwie osadu ściekowego	98
Ustawodawstwo Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczące ochrony środowiska, tom 6: Odpady, Spis treści	116
European Community Environment Legislation, Volume 6: Waste; Table of Contents	120

Hanna Machińska

PROEKOLOGICZNA POLITYKA WSPÓLNOTY W DZIEDZINIE ODPADÓW

Wśród Programów Działania Wspólnoty w dziedzinie ochrony środowiska IV Program, jako priorytetowy kierunek polityki ekologicznej, wymienia zarządzanie odpadami. Powinno ono obejmować zapobieganie powstawaniu odpadów, wtórne ich wykorzystanie — recykling oraz unieszkodliwianie.

Właściwe zarządzanie odpadami ma bardzo ważne znaczenie gospodarcze. Według danych Parlamentu Europejskiego ogólna ilość odpadów we Wspólnocie wynosi ponad 2 200 mln ton. W sektorze unieszkodliwiania i przerobu odpadów zatrudnionych jest ponad 2 mln obywateli Wspólnoty, a roczny jego obrót finansowy wynosi około 200 mln ECU. Problem zarządzania odpadami nabiera szczególnego znaczenia wobec tworzenia jednolitego rynku wewnętrznego. Istnieje bowiem ryzyko nie kontrolowanego przemieszczania odpadów do tych państw, które stwarzają lepsze ekonomicznie warunki w zakresie ich przetwarzania, co jednak może mieć negatywne konsekwencje ekologiczne. W 1989 r. Wspólnota opracowała strategię w zakresie zarządzania odpadami. Podstawą tej strategii są cele zawarte w Jednolitym Akcie Europejskim (JAE), który stanowi rewizję Traktatu Rzymskiego (zachowanie, ochrona i poprawa jakości środowiska, poprawa zdrowia, racjonalne wykorzystanie zasobów naturalnych).

Artykuł 130 R JAE ustanawia zasady polityki ekologicznej, a więc: prewencję, naprawianie szkód „u źródła” ich powstania oraz zasadę *polluter pays*, a więc zasadę ponoszenia kosztów przez tego, kto zanieczyszcza. Strategia zarządzania odpadami obejmuje cztery podstawowe kierunki: prewencję, recykling, unieszkodliwianie i transport.

Prewencja powinna dotyczyć zarówno technologii, jak i samego produktu. IV Program Działania zwraca szczególną uwagę na rozwój czystych technologii. Zasada ta najlepiej może być realizowana w procesie produkcyjnym.

Należy również rozwijać kampanię na rzecz czystych produktów. Niezmiernie ważnym instrumentem będzie tu wprowadzenie w życie przepisów o oznakowaniach, tzw. eco-label.

Wtórne wykorzystanie — recykling wymaga wdrożenia rachunku ekonomicznego. Zasadnicze dla realizacji tego kierunku będą rozwiązania prawne Wspólnoty w zakresie odpadów plastikowych i metalowych opakowań.

Niezwykle istotne są działania związane z ostatecznym unieszkodliwianiem odpadów. Odpady, które nie mogą być wtórnie wykorzystywane, są składowane. Składowanie traktuje się jako ostateczne rozwiązanie, które wymaga bardzo szczegółowej analizy. Istnieje pilna potrzeba zharmonizowania standardów dotyczących odpadów, miejsca ich składowania bądź unieszkodliwiania itp.

Szczególną uwagę należy przywiązywać do regulacji prawnych związanych z przemieszczaniem odpadów (transport).

Tak zarysowane kierunki strategii działań w dziedzinie zarządzania odpadami wymagają nowych rozwiązań prawnych.

PODSTAWOWE DYREKTYWY

Dyrektywa Rady 75/439 (zanieczyszczenia olejami) ma na celu stworzenie systemu unieszkodliwiania odpadów. Państwa członkowskie zostały zobowiązane do podejmowania bezpiecznych dla ludzi i środowiska działań w tej dziedzinie. Wprowadzono zakazy odprowadzania tych zanieczyszczeń do wód, składowania w sposób zagrażający środowisku, nie kontrolowanego odprowadzania odpadów z naruszeniem przepisów prawa. Na każdą działalność dotyczącą unieszkodliwiania odpadów, o których mowa, należy uzyskać zezwolenie.

W 1987 r. na podstawie poprawki do dyrektywy wprowadzono pełną kontrolę w zakresie spalania odpadów. Podstawowym instrumentem nadzoru nad przestrzeganiem postanowień dyrektywy są raporty przekazywane Komisji przez państwo członkowskie.

Dyrektywa 75/442 nazywana jest dyrektywą ramową (o odpadach). Pań-

stwa członkowskie zostały zobowiązane do wprowadzania zakazu nie kontrolowanego odprowadzania odpadów. Ponadto mają one obowiązek stworzenia zintegrowanej sieci przedsiębiorstw zajmujących się unieszkodliwianiem odpadów. Państwa członkowskie zostały zobowiązane również do sporządzenia planów zarządzania odpadami oraz wydawania pozwoleń na funkcjonowanie przedsiębiorstw zajmujących się unieszkodliwianiem odpadów.

Szczegółowe warunki oraz możliwości zwolnień z uzyskania pozwolenia znajdują się w aneksach II A i II B dyrektywy. Państwa członkowskie mają co trzy lata przedstawiać Komisji Wspólnot raporty.

Dyrektywa 76/403 (PCB — polichloropochodne bifenyli i terpenyli) ustala surowe warunki kontroli i unieszkodliwiania polichloropochodnych bifenyli i terpenyli. Substancje te stosowane są na szeroką skalę jako płyny do kondensatorów, dodatki do farb i lakierów itp. Państwa członkowskie mają obowiązek sporządzania raportów kierowanych do Komisji.

Dyrektywa 78/176 (odpady w przemyśle dwutlenku tytanu) ma na celu ograniczenie odpadów dwutlenku tytanu. Państwa członkowskie mają obowiązek sporządzania planów redukcji odpadów, ustanawiają zasady dotyczące wydawania zezwoleń na odprowadzanie odpadów; mogą również wprowadzić surowsze warunki aniżeli przewidziane przez dyrektywę.

Dyrektywa 78/319 (toksyczne i niebezpieczne odpady) wynika bezpośrednio z dyrektywy ramowej. Państwa członkowskie zostały zobowiązane do zapewnienia pełnego bezpieczeństwa odprowadzania toksycznych niebezpiecznych odpadów, przedstawiania Komisji raportów o realizacji postanowień dyrektywy oraz sporządzania planów unieszkodliwiania odpadów.

W przypadku zagrożenia państwa członkowskie muszą podjąć wszelkie kroki, włączając w to również czasowe odstąpienie od wymogów dyrektywy.

Dyrektywa 84/631 (nadzór i kontrola nad transportem niebezpiecznych odpadów) dotyczy transgranicznego przemieszczania zanieczyszczeń drogą wodną i odnosi się zarówno do dyrektywy 78/319, jak i 76/403.

Omawiana dyrektywa reguluje zasady transportu odpadów w ramach Wspólnoty oraz poza jej granice. Ustanawia szczegółowe warunki transgranicznego przemieszczania odpadów oraz warunki pakowania i oznakowania odpadów.

Dyrektywa 86/278 (ochrona środowiska, w szczególności ziemi, w

związku z odprowadzaniem ścieków) ustanawia maksymalne wartości koncentracji metali ciężkich w ziemi i w ściekach oraz maksymalne ilości metali ciężkich, które mogą być odprowadzone. Raporty dotyczące stosowania dyrektywy składane są co 4 lata.

Jednym z kierunków polityki ekologicznej w zakresie odpadów jest stworzenie jednolitych zasad dotyczących opakowań. W 1985 r. Rada uchwaliła dyrektywę o pojemnikach na napoje (85/339).

Państwa członkowskie zostały zobowiązane do sporządzenia programów ograniczenia ciężaru i objętości pojemników. Powyższy program obejmuje wiele działań, m.in. edukacyjnych oraz technicznych, w zakresie selektywnego zbierania zużytych pojemników, odzyskiwania pojemników jednorazowego użytku itp. Realizacja tych działań może dokonywać się w drodze legislacyjnej, administracyjnej oraz dobrowolnych umów z przemysłem.

Jest to niezwykle ważny kierunek proekologicznej polityki Wspólnoty. W 1988 r. Trybunał Wspólnot wydał w sprawie tzw. „duńskich butelek” orzeczenie, które z pewnością przyczyni się do przyjęcia jednolitych rozwiązań w zakresie opakowań.

Otóż Dania przyjęła przepisy ustanawiające szczególny reżim polegający na wprowadzeniu do obrotu tylko tych opakowań, które otrzymają atest Agencji ds. Ochrony Środowiska. Ponadto wprowadzono system depozytów opakowań na napoje bezalkoholowe i piwo, co w praktyce oznaczało stworzenie barier w handlu z innymi państwami.

W wydanym w 1988 r. orzeczeniu Trybunał podkreślił, że ochrona środowiska jest fundamentalnym zadaniem dla Wspólnoty i że państwo członkowskie powinno określić poziom ochrony środowiska, który będzie uważany za odpowiedni. W praktyce oznacza to, że wszystkie napoje bezalkoholowe oraz piwo sprzedawane są na terenie Danii w opakowaniach wielokrotnego użytku lub kartonach papierowych.

Nowe rozwiązania prawne Wspólnoty (na obecnym etapie — propozycje rozwiązań prawnych) zmierzają w kierunku wspierania działań na rzecz czystych technologii oraz produktów ekologicznych. Tego właśnie wyrazem jest projekt rozporządzenia o oznakowaniu produktów „przyjaznych środowisku” (eco-label).

Potrzeba ujednoczenia prawa w tym zakresie wynika z faktu, że podej-

mowane są obecnie próby wdrażania różnych oznakowań w państwach członkowskich. Jest to więc nie tylko formalne przyznanie nagrody — znaku dla produktu, ale oznacza to również informację kierowaną do konsumenta o szczególnych właściwościach oznakowanych towarów.

Kolejna propozycja dotyczy rozporządzenia Rady o dobrowolnym włączeniu do systemu zarządzania przedsiębiorstwami sektora przemysłowego informacji o oddziaływaniu procesów produkcyjnych na środowisko.

Bardzo ważnym obszarem prawodawstwa Wspólnot jest odpowiedzialność za szkody ekologiczne, w szczególności propozycje przyjęcia jednolitych zasad dotyczących odpowiedzialności. W niektórych państwach, m.in. w Niemczech, Belgii, Hiszpanii oraz Francji, przepisy takie zostały wprowadzone do systemu prawa. Projekt dyrektywy dotyczy cywilnej odpowiedzialności za szkody spowodowane przez odpady. Według projektu odpowiedzialność ponosi ten, kto prowadzi działalność, w wyniku której powstają odpady (nie dotyczy to odpadów w gospodarstwach domowych), a także importer odpadów bądź inna osoba, która podejmuje się przerobu odpadów, powodując szkodę w środowisku bądź szkodę wyrządzoną osobie.

Szkoda ekologiczna według projektu dyrektywy oznacza dotkliwą i uprzejwą ingerencję w środowisko, w wyniku czego następują zmiany jakości wód, ziemi i/lub powietrza.

DYREKTYWA RADY

75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975

dotycząca gospodarki olejami odpadowymi

(znowelizowana)¹**RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —**

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 100 i 235,
na wniosek Komisji,
uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,
uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

zważywszy, że jakiegokolwiek różnice w przepisach dotyczących gospodarki olejami odpadowymi, już stosowanych lub przygotowywanych w różnych państwach członkowskich, mogą prowadzić do nierównych warunków konkurencji i wpływać w ten sposób bezpośrednio na funkcjonowanie wspólnego rynku, istnieje więc konieczność przybliżenia przepisów prawnych w tej dziedzinie zgodnie z artykułem 100 Traktatu;

zważywszy, że wydaje się konieczne, by temu przybliżeniu przepisów prawnych towarzyszyła akcja Wspólnoty, tak by jeden z celów Wspólnoty w

---

¹ Dyrektywa ta została znowelizowana przez dyrektywę Rady 87/1 OI/EWG z dnia 22 grudnia 1986 (OJ L 42, 12.2.87, s. 43) w sposób następujący: artykuły 1-6 zostały zastąpione przez nowe artykuły 1-8. Artykuły 8 i 9 usunięto. Artykuł 7 stał się artykułem 9. Dodano nowy artykuł 10. Poprzedni artykuł 10 stał się artykułem 11. Artykuły 11 i 12 zostały poprawione i stały się artykułami 12 i 13. Artykuły 13 i 14 stały się artykułami odpowiednio 14 i 15. Dodano nowy artykuł 16, a artykuły 15 i 16 stały się artykułami odpowiednio 17 i 18. Poprawki weszły w życie dnia 1 stycznia 1990, z wyjątkiem zobowiązania istniejącego od dnia 13 stycznia 1991, daty ogłoszenia dyrektywy 87/101 (patrz artykuł 6). Wprowadziła ona również aneks i oświadczenie dotyczące artykułu 10(3). Zgodnie z Aktem Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, aneks XXXVI, rozdział DLI, Portugalia jest zobowiązana zastosować się do dyrektywy 75/439 w nieprzekraczalnym terminie 1 stycznia 1989 zamiast 1 stycznia 1986, daty przystąpienia (OJ L 302, 15.11.85, s. 9).

² OJ C 85, 18.7.1974, s. 6.

³ OJ C 125, 16.10.1974, s. 33.

dziedzinie ochrony środowiska mógł zostać osiągnięty przez wprowadzenie szerszych regulacji prawnych; że w tym zakresie należy przewidzieć kilka postanowień specjalnych; że należy odwołać się do artykułu 235 Traktatu, gdyż Traktat nie przewiduje koniecznych do tego celu uprawnień;

zważywszy, że jednym z głównych celów wszystkich postanowień dotyczących gospodarki olejami odpadowymi powinna być ochrona środowiska przed szkodliwymi skutkami wylewania, osiadania i przeróbki tych olejów;

zważywszy, że zwracanie do obiegu (recykulacja) olejów odpadowych może mieć istotne znaczenie w gospodarce paliwowej;

zważywszy, że program oddziaływania Wspólnot Europejskich na środowisko⁴ podkreśla doniosłość problemu usuwania olejów odpadowych bez wywierania szkodliwego wpływu na środowisko;

zważywszy, że we Wspólnocie wzrastają ilości olejów odpadowych, a zwłaszcza emulsji;

zważywszy, że skuteczny i spójny system przeróbki olejów odpadowych, nie utrudniający handlu w obrębie Wspólnoty i nie wpływający na warunki konkurencji, powinien dotyczyć wszystkich takich produktów, nawet złożonych tylko częściowo z oleju, i powinien umożliwić ich bezpieczną przeróbkę w warunkach zadowalających ekonomicznie;

zważywszy, że taki system powinien regulować przeróbkę, wylewanie, osiadanie i zbieranie olejów odpadowych i przewidywać system zezwoleń dotyczących przedsiębiorstw usuwających te oleje, obligatoryjnego zbierania i/lub usuwania takich olejów i odpowiednie metody kontroli;

zważywszy, że w przypadkach, gdy istnieje potrzeba tworzenia pewnych przedsiębiorstw dla zbierania i/lub usuwania olejów odpadowych, powinna być możliwa kompensata części związanych z tym kosztów nie pokrytej przez dochody tych przedsiębiorstw, że kompensata ta może być sfinansowana, między innymi, przez obciążenie kosztów produkcji olejów nowych i

---

⁴ OJ C 112, 20.12.1973, s. 3.

regenerowanych —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ⁵:

Artykuł 1

- Określenie „oleje odpadowe” oznacza dowolne oleje smarowe lub techniczne (przemysłowe), które stały się niezdatne do zastosowania, do którego były pierwotnie przeznaczone, w szczególności przepracowane oleje do silników spalinowych i oleje przekładniowe, a także mineralne oleje smarowe i oleje hydrauliczne;
- określenie „usuwanie” oznacza przeróbkę lub niszczenie olejów odpadowych, a także ich składowanie i zrzuty naziemne lub podziemne;
- określenie „przeróbka” oznacza operacje, których celem jest umożliwienie ponownego użycia olejów odpadowych, tj. regeneracji lub spalania;
- określenie „regeneracja” oznacza dowolny proces umożliwiający produkcję olejów dmuchanych (zagęszczonych) przez oczyszczanie (rafinowanie) olejów odpadowych, w szczególności przez usuwanie zanieczyszczeń, produktów utleniania i zawartych w tych olejach dodatków;
- określenie „spalanie” oznacza użycie olejów odpadowych jako paliwa z odpowiednim odzyskaniem wytworzonego ciepła;
- określenie „zbieranie” oznacza wszystkie operacje przenoszenia olejów odpadowych od właścicieli do przedsiębiorstw zajmujących się usuwaniem takich olejów.

---

⁵ Artykuły 1-6 zostały zastąpione przez nowe artykuły 1-8. Artykuły 8 i 9 usunięto. Artykuł 7 stał się artykułem 9. Dodano nowy artykuł 10. Poprzedni artykuł 10 stał się artykułem U. Artykuły 11 i 12 zostały znowelizowane i stały się artykułami 12 i 13. Artykuły 13 i 14 stały się odpowiednio artykułami 14 i 15. Dodano nowy artykuł 16, a artykuły 15 i 16 stały się artykułami odpowiednio 17 i 18.

Artykuł 2

Z zastrzeżeniem postanowień dyrektywy 78/319/EWG⁶ państwa członkowskie poczynią niezbędne kroki dla zapewnienia zbierania olejów odpadowych i usuwania ich bez wyrządzania jakiegokolwiek, dającej się uniknąć, szkody ludziom i środowisku.

Artykuł 3

1. Tam, gdzie warunki ekonomiczne, techniczne i organizacyjne na to pozwalają, państwa członkowskie podejmą działania zapewniające przeróbkę olejów odpadowych przede wszystkim przez regenerację.

2. Tam, gdzie oleje odpadowe nie są regenerowane ze względu na brak warunków wymienionych w ustępie 1, państwa członkowskie podejmą działania zapewniające, że spalanie olejów odpadowych będzie przeprowadzane zawsze w warunkach dopuszczalnych ekologicznie (środowisko), zgodnie z postanowieniami tej dyrektywy, jeżeli tylko spalanie takie jest wykonalne technicznie, ekonomicznie i organizacyjnie.

3. Tam, gdzie oleje odpadowe nie są regenerowane ani spalane ze względu na ograniczenia wymienione w ustępach 1 i 2, państwa członkowskie podejmą kroki zapewniające ich bezpieczne zniszczenie albo kontrolowane składowanie lub wylanie.

Artykuł 4

Państwa członkowskie podejmą niezbędne działania dla zapobieżenia:

a) wszelkiemu odprowadzaniu olejów odpadowych do śródlądowych wód powierzchniowych, wód gruntowych, terytorialnych wód morskich i

---

⁶ Dyrektywa Rady 78/319/EWG z dnia 20 marca 1978 dotycząca odpadów toksycznych i niebezpiecznych (OJ L 84, 31.3.1973, s. 43).

systemów odwadniających;

b) wszelkiemu odkładaniu i/lub odprowadzaniu olejów odpadowych szkodliwemu dla gleby i wszelkiemu nie kontrolowanemu odprowadzaniu pozostałości po przeróbce olejów odpadowych;

c) wszelkiej przeróbce olejów odpadowych powodującej zanieczyszczenie powietrza przekraczające poziom przewidziany przez istniejące przepisy.

Artykuł 5

1. Tam, gdzie jest to potrzebne do osiągnięcia celów tej dyrektywy, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 2, państwa członkowskie przeprowadzą publiczną kampanię informacyjną i kampanię promocyjną dla zapewnienia, że oleje odpadowe będą we właściwy sposób składowane i w miarę możliwości zbierane.

2. Tam, gdzie nie można w inny sposób osiągnąć celów określonych w artykułach 2, 3 i 4, państwa członkowskie podejmą potrzebne działania dla zapewnienia, że jedno lub więcej przedsiębiorstw zajmie się zbieraniem i/lub usuwaniem olejów odpadowych dostarczanych im przez właścicieli, w razie potrzeby w rejonie wyznaczonym przez kompetentne władze.

3. Dla osiągnięcia celów określonych w artykułach 2 i 4 państwa członkowskie mogą wybrać jedną z metod przeróbki olejów odpadowych wymienionych w artykule 3. W tym celu mogą wprowadzić odpowiednią kontrolę.

4. W celu zapewnienia zgodności z działaniami przewidzianymi w artykule 4 każde przedsiębiorstwo zbierające oleje odpadowe musi być zarejestrowane i poddane odpowiedniej kontroli przez kompetentne władze państwowe; ewentualnie należy wprowadzić system zezwoleń.

Artykuł 6

1. W celu zapewnienia zgodności z działaniami przewidzianymi w artykule 4, każde przedsiębiorstwo zajmujące się usuwaniem olejów odpadowych

musi uzyskać zezwolenie⁷. Gdy jest to potrzebne, wydanie zezwolenia poprzedzone jest sprawdzeniem instalacji.

2. Z zastrzeżeniem wymogów ustalonych przez przepisy państwowe i postanowienia Wspólnoty, w celu odmiennym od celu tej dyrektywy, zezwolenie może być przyznane przedsiębiorstwom, które regenerują oleje odpadowe lub wykorzystują je jako paliwo tylko wówczas, gdy kompetentne władze stwierdzą, że zastosowano wszelkie odpowiednie środki dla ochrony środowiska i zdrowia, łącznie z użyciem najlepszej dostępnej technologii, o ile koszty nie są nadmierne.

Artykuł 7

Tam, gdzie przeprowadza się regenerację olejów odpadowych, państwa członkowskie podejmą niezbędne działania w celu zapewnienia, że:

a) praca zakładu nie spowoduje dającej się uniknąć szkody dla środowiska.

W tym celu państwa członkowskie podejmą działania zapewniające, że ryzyko związane z dużymi ilościami pozostałości po regeneracji oraz toksycznym i niebezpiecznym charakterem tych pozostałości będzie zredukowane do minimum i że pozostałości te będą usuwane zgodnie z artykułem 9 dyrektywy 78/319/EWG;

b) oleje dmuchane pochodzące z regeneracji nie stanowią toksycznych i niebezpiecznych odpadów w sensie definicji artykułu 1(b) dyrektywy 78/319/EWG i nie zawierają polichlorobifenyli i polichloroterfenyli (PCB/PCT) w stężeniach przekraczających granice ustalone w artykule 10 niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie poinformują Komisję o tych działaniach. Na podstawie tej informacji Komisja przekaze, w ciągu pięciu lat od daty ogłoszenia tej dyrektywy, sprawozdanie Radzie, dołączając, w razie potrzeby, odpowiednie propozycje.

---

⁷ Państwa członkowskie muszą podjąć odpowiednie działania w stosunku do przedsiębiorstw istniejących w chwili ogłoszenia dyrektywy Rady 87/101/EWG w tarninie do 13 stycznia 1994, siedem lat po ogłoszeniu dyrektywy.

Artykuł 8

1. Z zastrzeżeniem postanowień dyrektywy 84/360/EWG⁸ i artykułu 3(1) niniejszej dyrektywy, tam, gdzie stosuje się oleje odpadowe jako paliwo, państwa członkowskie poczynią konieczne kroki dla zapewnienia, że działanie zakładu nie wywoła znaczącego zanieczyszczenia powietrza, w szczególności przez emisję substancji podanych w aneksie. W tym celu:

a) państwa członkowskie stwierdzą, że w przypadku spalania olejów w zakładach o wejściowej mocy cieplnej 3 MW lub większej (odniesionej do dolnej wartości opałowej) są zachowane graniczne wartości (normy) emisji podane w aneksie. Państwa członkowskie mogą w każdej chwili ustalić wartości graniczne bardziej rygorystyczne (ostrzejsze) od podanych w aneksie. Mogą również ustalić wartości graniczne dla substancji i parametrów innych niż podane w aneksie;

b) państwa członkowskie podejmą działania, które uznają za potrzebne, w celu zapewnienia, że spalanie olejów odpadowych w zakładach o wejściowej mocy cieplnej mniejszej niż 3 MW (odniesionej do dolnej wartości opałowej) będzie poddane odpowiedniej kontroli.

Poinformują one o tych działaniach Komisję. Na podstawie tej informacji Komisja przedłoży Radzie, w ciągu pięciu lat od daty ogłoszenia tej dyrektywy, sprawozdanie, dołączając, w razie potrzeby, odpowiednie propozycje.

2. Państwa członkowskie podejmą ponadto działania zapewniające, że:

a) pozostałości po spalaniu olejów odpadowych będą usuwane zgodnie z artykułem 9 dyrektywy 78/319/EWG;

b) oleje odpadowe stosowane jako paliwo nie stanowią odpadów toksycznych i niebezpiecznych w sensie definicji podanej w artykule 1(b) dyrektywy 78/319/EWG i nie zawierają PCB/PCT w stężeniach przekraczających 50 ppm (części na milion).

3. Przestrzeganie wartości granicznych podanych w aneksie można również zapewnić przez wprowadzenie odpowiedniego systemu kontroli stężeń polu-

---

⁸ Dyrektywa Rady 84/360/EWG z dnia 28 czerwca 1984 dotycząca zwalczania zanieczyszczenia powietrza przez zakłady przemysłowe (OJ L 188, 16.7.1984, s. 10); patrz tom 2, Powietrze (*Air*).

tantów (zanieczyszczeń) w olejach odpadowych lub mieszaninach olejów odpadowych i innych paliw, przeznaczonych do spalania, z uwzględnieniem technicznej charakterystyki zakładu.

W przypadku zakładów, w których może dodatkowo następować emisja z produktów spalania substancji zestawionych w aneksie, państwa członkowskie zapewnią, przez ustanowienie systemu kontroli, że udział tych substancji, pochodzących ze spalania olejów odpadowych, nie przekroczy wartości granicznych ustalonych w aneksie.

Artykuł 9

Właściciel olejów odpadowych musi, jeżeli nie może postępować zgodnie z zaleceniami artykułu 4, przekazać te oleje do dyspozycji przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw wymienionych w artykule 5.

Artykuł 10

1. Podczas składowania i zbierania właściciele i zbierający oleje odpadowe przedsiębiorcy nie mogą mieszać ich z polichlorobifenylami i polichloroterfenylami objętymi dyrektywą 76/403/EWG⁹ oraz niebezpiecznymi opadami objętymi dyrektywą 78/319/EWG.

2. Z zastrzeżeniem ustępu 3, postanowienia dyrektywy 76/403/EWG będą stosować się do olejów odpadowych zawierających więcej niż 50 ppm PCB/PCT.

Państwa członkowskie zastosują ponadto specjalne środki techniczne zapewniające, że wszelkie oleje odpadowe zawierające polichlorobifenyle i polichloroterfenyle (PCB/PCT) będą usuwane bez jakiegokolwiek, dającej się uniknąć, szkody dla ludzi i środowiska.

3. Regeneracja olejów odpadowych zawierających polichlorobifenyle i

---

⁹ Dyrektywa Rady 76/403/EWG z dnia 6 kwietnia 1976, dotycząca usuwania polichlorobifenili i polichloroterfenili (OJ L 108, 26.4.1976, s. 41); patrz także tom 3, Chemikalia, ryzyko przemysłowe i biotechnologia (*Chemicals, Industrial Risk and Biotechnology*).

polichloroterfenyle może być dozwolona, jeżeli procesy regeneracji umożliwiają zniszczenie polichlorobifenyli i polichloroterfenyli lub zmniejszenie ich ilości, tak by zawartość tych związków w olejach regenerowanych nie przekraczała maksymalnej wartości, która w żadnym przypadku nie może być większa niż 50 ppm.

4. Standardowa metoda oznaczania zawartości PCB/PCT w olejach odpadowych zostanie ustalona przez Komisję po konsultacji z Komitetem dla dostosowania się do postępu technicznego, ustanowionym zgodnie z artykułem 18 dyrektywy 78/319/EWG.

5. Oleje odpadowe zanieczyszczone przez substancje stanowiące odpady toksyczne i niebezpieczne, w sensie definicji podanej w artykule 1(b) dyrektywy 78/319/EWG, zostaną usunięte zgodnie z postanowieniami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 11

Każdy zakład wytwarzający, odbierający i/lub likwidujący oleje odpadowe w ilości większej od określonej przez każde państwo członkowskie, nie przekraczającej jednak 500 litrów, musi:

- rejestrować ilość, jakość, pochodzenie i lokalizację tych olejów oraz ich wysyłkę i odbiór łącznie z datami odbioru

i/lub

- przekazywać takie informacje kompetentnym władzom, na ich życzenie.

Państwa członkowskie są upoważnione do określania ilości olejów odpadowych zgodnie z pierwszym podstępem jako równoważnej ilości nowego oleju, obliczonej przy zastosowaniu racjonalnego współczynnika przeliczeniowego.

Artykuł 12

Każde przedsiębiorstwo, które zbiera, posiada i/lub usuwa oleje odpado-

we, musi przekazywać kompetentnym władzom, na ich życzenie, wszelkie informacje dotyczące zbierania i/lub usuwania olejów odpadowych albo ich pozostałości.

Artykuł 13

1. Przedsiębiorstwa wymienione w artykule 6 niniejszej dyrektywy będą kontrolowane okresowo przez państwa członkowskie, zwłaszcza gdy chodzi o zgodność ich działania z warunkami zezwoleń.

2. Kompetentne władze będą śledzić tendencje w zakresie postępu technicznego i ochrony środowiska mając na względzie rewizję, tam gdzie to będzie potrzebne, zezwoleń przyznanych przedsiębiorstwom zgodnie z tą dyrektywą.

Artykuł 14

Jak uzgodniono w sprawie zobowiązań nałożonych przez państwa członkowskie na przedsiębiorstwa zajmujące się zbieraniem i/lub usuwaniem olejów odpadowych, stosownie do artykułu 5 przedsiębiorstwom może być przyznana kompensata za świadczone usługi. Kompensata taka nie może przekraczać rocznych nie pokrytych dochodami kosztów faktycznie zarejestrowanych przez przedsiębiorstwo, z uwzględnieniem rozsądnego zysku.

Wielkość tych kompensat musi być taka, by nie zakłócała w istotny sposób warunków konkurencji i nie stwarzała sztucznych sytuacji w handlu produktami.

Artykuł 15

Kompensaty mogą być finansowane, między innymi, przez opłaty nałożone na oleje odpadowe lub na produkty powstające po wykorzystaniu olejów odpadowych.

Finansowanie kompensat musi być zgodne z zasadą: „ten, kto zanieczyszcza, płaci”.

Artykuł 16

Państwa członkowskie mogą, respektując postanowienia Traktatu, podjąć w celu ochrony środowiska działania bardziej rygorystyczne od przewidzianych w tej dyrektywie.

Działania takie mogą, przy zachowaniu tych samych postanowień, obejmować między innymi zakaz spalania olejów odpadowych.

Artykuł 17

Każde państwo członkowskie będzie okresowo przekazywać Komisji informacje dotyczące swych ekspertyz technicznych, zdobytego doświadczenia i efektów uzyskanych w wyniku stosowania środków podejmowanych zgodnie z tą dyrektywą.

Komisja prześle ogólne streszczenie tych informacji państwom członkowskim.

Artykuł 18

Co trzy lata państwa członkowskie przygotują i prześlą Komisji sprawozdanie dotyczące gospodarki olejami odpadowymi w ich krajach.

Artykuł 19

Państwa członkowskie przekażą Komisji teksty głównych postanowień prawa państwowego, które stosują w zakresie objętym tą dyrektywą.

Artykuł 20

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 czerwca 1975.

20

W imieniu Rady
Przewodniczący
R. RYAN

ANEKS

Graniczne wartości emisji¹ dla niektórych substancji emitowanych w wyniku spalania olejów odpadowych w zakładach o wejściowej mocy cieplnej 3 MW (dolna wartość opałowa) lub większej

Polutant	Wartość graniczna mg/Nm³
Cd	0,5
Ni	1
Cr	2
Cu	1,5
V	5
Pb	5
Cl ³	100
F*	5
SO ₂ ⁵	
Pył ⁵ (ogółem)	—

¹ Te wartości graniczne, które nie mogą zostać przekroczone w przypadku spalania olejów odpadowych, określają stężenia masowe emisji podanych substancji w gazach odlotowych, odniesione do objętości gazu odlotowego w stanie normalnym (273 K; 1013 hPa), po odjęciu zawartości pary wodnej (wilgoci) i 3% objętościowej zawartości tlenu w gazie odlotowym. W przypadku drugiego podustępu artykułu 8(3) zawartość tlenu powinna być taka, jaka odpowiada normalnym warunkom pracy dla danego konkretnego procesu.

² Państwa członkowskie muszą ustalić, jaka wartość będzie dotyczyć ich krajów.

³ Nieorganiczne gazowe związki chloru wyrażone w postaci chlorowodoru.

⁴ Nieorganiczne gazowe związki fluoru wyrażone w postaci fluorowodoru.

⁵ Nie jest obecnie możliwe określenie wartości granicznych dla tych substancji.

Państwa członkowskie ustalą niezależne normy emisji dla odprowadzania tych substancji, uwzględniając wymogi dyrektywy 80/779/EWG (OJ L 229, 30.08.1980, s. 30).

OŚWIADCZENIE

Artykuł 10(3) dyrektywy 75/439/EWG

Rada uważa, że wartość graniczna podana w artykule 10(3) jest faktycznie maksymalną granicą zawartości PCB/PCT w produktach regeneracji. Pamiętając o celowości wyeliminowania PCB/PCT ze środowiska, wszędzie tam gdzie to jest możliwe, Rada zachęca państwa członkowskie, aby dołożyły wysiłków dla utrzymania zawartości PCB/PCT znacznie poniżej wspomnianej wartości granicznej. Zachęca również Komisję do zrewidowania tej wartości granicznej i wystąpienia z odpowiednimi propozycjami nowej wartości granicznej w ciągu pięciu lat od ogłoszenia tej dyrektywy.

DYREKTYWA RADY
87/101/EWG z dnia 22 grudnia 1986
nowelizująca dyrektywę 75/439/EWG dotyczącą
gospodarki olejami odpadowymi

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 100 i 235,

na wniosek Komisji¹⁰,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹²,

zważywszy, że dyrektywa Rady 74/439/EWG¹³ postanawia, iż państwa członkowskie podejmują potrzebne działania w celu zapewnienia bezpiecznego zbierania i usuwania olejów odpadowych, a także zapewnienia, w miarę możliwości, by usuwanie olejów odpadowych przeprowadzano przez recykulację (regenerację i/lub spalanie, inne niż w celu zniszczenia);

zważywszy, że regeneracja stanowi, ogólnie, najbardziej racjonalną metodę ponownego wykorzystania olejów odpadowych z uwagi na możliwość zaoszczędzenia energii; że ze względu na to należy preferować przeróbkę olejów odpadowych przez regenerację, tam gdzie pozwalają na to warunki techniczne, ekonomiczne i organizacyjne;

zważywszy, że w obecnym stanie prawnym Wspólnoty, państwa członkowskie mogą, w pewnych warunkach, zakazać spalania olejów odpadowych

---

¹⁰ OJ C 58, 63.1985, s. 3.

¹¹ OJ C 255, 13.10.1986, s. 269.

¹² OJ C 330, 20.12.1985, s. 32.

¹³ OJ L 194, 25.7.1975, s. 23.

na ich terytorium; że intencją tej dyrektywy nie jest zmiana tego stanu prawnego;

zważywszy, że spalanie olejów odpadowych powoduje wydzielanie gazów zawierających substancje szkodliwe dla środowiska, gdy ich stężenie przekracza pewne granice;

zważywszy, że w związku z tym należy podjąć działania dla doprowadzenia do uzgodnień dotyczących spalania olejów odpadowych;

zważywszy, że pożądane jest bardziej skuteczne zbieranie olejów odpadowych i zaostrzenie kontroli w tym zakresie;

zważywszy, że ze względu na szczególnie niebezpieczny charakter PCB/PCT konieczne jest zaostrzenie przepisów prawnych Wspólnoty dotyczących spalania lub regeneracji olejów odpadowych zanieczyszczonych przez te substancje;

zważywszy, że państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania, przy zachowaniu warunków Traktatu, ostrzejszych środków dla ochrony środowiska —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Tekst ten włączono do dyrektywy 75/439/EWG.

Artykuł 2

Państwa członkowskie podejmą działania dla zastosowania się do tej dyrektywy w terminie od dnia 1 stycznia 1990 i poinformują o tym natychmiast Komisję.

Artykuł 3

Działania podjęte przez państwa członkowskie stosownie do tej dyrektywy mogą być stopniowo stosowane do przedsiębiorstw wymienionych w artykule 6 dyrektywy 75/439/EWG, istniejących w chwili ogłoszenia tej dyrektywy, w ciągu siedmiu lat od wspomnianego ogłoszenia¹⁴.

Artykuł 4

Państwa członkowskie przekażą Komisji teksty głównych postanowień prawa państwowego, które przyjęły w dziedzinie objętej tą dyrektywą.

Artykuł 5

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1986.

W imieniu Rady

Przewodniczący

G. SHAW

---

¹⁴ Dyrektywa ta została przekazana państwom członkowskim w dniu 13 stycznia 1987.

DYREKTYWA RADY
75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975
dotycząca odpadów
(znowelizowana)¹⁵

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 100 i 235,

na wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹⁶,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁷,

zważywszy, że jakiegokolwiek różnice w przepisach dotyczących gospodarki odpadami już stosowanych lub przygotowywanych w różnych państwach członkowskich mogą prowadzić do nierównych warunków konkurencji i wpływać w ten sposób bezpośrednio na funkcjonowanie wspólnego rynku, istnieje więc konieczność przybliżenia przepisów prawnych w tej dziedzinie, zgodnie z artykułem 100 Traktatu;

zważywszy, że wydaje się konieczne, by temu przybliżeniu praw towarzyszyła akcja Wspólnoty, tak by jeden z celów Wspólnoty w dziedzinie ochrony środowiska i poprawy jakości życia mógł zostać osiągnięty przez wprowadzenie szerszych regulacji prawnych; że w tym zakresie należy przewidzieć kilka postanowień specjalnych; że należy odwołać się do artykułu 235 Traktatu, gdyż Traktat nie przewiduje koniecznych do tego celu upraw-

---

¹⁵ Istotne postanowienia dyrektywy zostały zastąpione przez dyrektywę Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 (OJ L 78, 26.3.1991, s. 31), która wprowadziła wiele aneksów. Nowelizacja wchodzi w życie 1 kwietnia 1993.

¹⁶ OJ C 32, 11.11.1975, s. 36.

¹⁷ OJ C 16, 23.1.1975, s. 12.

nień;

zważywszy, że zasadniczym celem wszystkich postanowień dotyczących gospodarki odpadami musi być ochrona zdrowia ludzkiego i środowiska przed szkodliwymi skutkami zbierania, transportu, przeróbki, składowania i wysypywania odpadów;

zważywszy, że należy popierać regenerację odpadów i stosowanie regenerowanych materiałów w celu oszczędzania zasobów naturalnych;

zważywszy, że program działania Wspólnot Europejskich dotyczących środowiska¹⁸ podkreśla potrzebę wspólnej akcji, łącznie z uzgodnieniem ustawodawstwa;

zważywszy, że skuteczne i spójne regulacje prawne dotyczące gospodarki odpadami, nie utrudniające handlu w obrębie Wspólnoty i nie wpływające na warunki konkurencji, powinny być stosowane do odpadów, które usuwa lub powinien usuwać właściciel zgodnie z postanowieniami obowiązującego prawa państwowego, z wyłączeniem odpadów promieniotwórczych, górniczych i rolniczych, padłych zwierząt, ścieków, gazów odlotowych i odpadów objętych specjalnymi przepisami Wspólnoty;

zważywszy, że w celu zapewnienia ochrony środowiska należy wprowadzić system zezwoleń dla przedsiębiorstw zajmujących się przeróbką, składowaniem i wysypywaniem odpadów na rzecz osób trzecich, a także system kontroli przedsiębiorstw usuwających swe własne odpady i przedsiębiorstw zbierających odpady innych przedsiębiorstw, oraz opracować projekt obejmujący istotne czynniki, które należy uwzględnić w przypadku różnych operacji usuwania odpadów;

zważywszy, że część kosztów, nie pokryta przez zyski pochodzące z przeróbki odpadów, musi być pokryta zgodnie z zasadą „ten, kto zanieczyszcza, płaci” —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

---

¹⁸ OJ C 112, 20.12.1973, s. 3.

Artykuł 1

Dla celów tej dyrektywy:

a) określenie „odpady” oznacza jakiegokolwiek substancje lub przedmioty należące do kategorii wymienionych w aneksie I, które właściciel wyrzuca, zamierza wyrzucić lub powinien wyrzucić.

Komisja, działając zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 18, opracuje, nie później niż do dnia 1 kwietnia 1993, listę odpadów należących do kategorii wymienionych w aneksie I. Lista ta będzie okresowo sprawdzana i, w razie potrzeby, korygowana według tej samej procedury;

b) określenie „producent” oznacza każdego, którego działania powodują powstanie odpadów (producent pierwotny) i/lub kto przeprowadza wstępną przeróbkę, mieszanie lub inne operacje powodujące zmianę charakteru lub składu tych odpadów;

c) określenie „właściciel” oznacza producenta odpadów albo osobę fizyczną lub prawną, do której należą odpady;

d) określenie „gospodarka” oznacza zbieranie, transport, regenerację i usuwanie odpadów, łącznie z utrzymywaniem w należyтым stanie miejsc usuwania odpadów;

e) określenie „usuwanie” oznacza dowolną z operacji wymienionych w aneksie II A;

i) określenie „regeneracja” oznacza dowolną z operacji wymienionych w aneksie II B;

g) określenie „zbieranie” oznacza gromadzenie, sortowanie i/lub mieszanie odpadów w celu transportu.

Artykuł 2

1. Dyrektywa ta nie dotyczy:

a) gazów odlotowych emitowanych do atmosfery;

b) objętych już innymi przepisami:

(i) odpadów promieniotwórczych;

(ii) odpadów powstających w wyniku poszukiwania, wydobywania, obróbki i składowania zasobów mineralnych oraz eksploatacji kamieniołomów;

(iii) padłych zwierząt i następujących odpadów rolniczych: odchodów zwierzęcych i innych naturalnych, nie niebezpiecznych substancji stosowanych w rolnictwie;

(iv) ścieków przemysłowych, z wyjątkiem odpadów w postaci cieklej;

(v) wycofanych z użytku materiałów wybuchowych.

2. Specjalne reguły dla przypadków szczególnych lub stanowiących uzupełnienie tej dyrektywy, dotyczące gospodarki konkretnymi kategoriami odpadów, mogą być określone przez oddzielne dyrektywy.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie podejmą odpowiednie działania sprzyjające:

a) po pierwsze —

zapobieganiu lub redukcji produkcji odpadów i jej szkodliwym skutkom, w szczególności przez:

— rozwój czystych technologii oszczędniej korzystających z zasobów naturalnych,

— rozwój technologii wytwarzania i marketingu takich produktów, których wytwarzanie, stosowanie i ostateczna likwidacja nie przyczynia się lub przyczynia w możliwie najmniejszym stopniu do wzrostu ilości lub szkodliwości odpadów i zanieczyszczeń,

— rozwój odpowiednich metod ostatecznego usuwania niebezpiecznych substancji zawartych w odpadach przeznaczonych do regeneracji;

b) po drugie —

(i) wykorzystaniu odpadów przez recykulację, ponowne użycie lub regenerację albo dowolny inny proces mający na celu uzyskanie surowców wtórnych, lub (ii) wykorzystaniu odpadów jako źródła energii.

2. Z wyjątkiem przypadków, do których stosuje się dyrektywa Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983, ustalająca procedurę zapewniającą in-

formacje dotyczące norm technicznych i regulacji prawnych¹⁹, państwa członkowskie poinformują Komisję o wszelkich działaniach zmierzających do osiągnięcia celów wymienionych w ustępie 1. Komisja informuje o tych działaniach inne państwa członkowskie i komitet wymieniony w artykule 18 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Państwa członkowskie podejmą niezbędne działania dla zapewnienia, że odpady będą regenerowane lub usuwane bez narażenia na niebezpieczeństwo zdrowia ludzkiego i przynoszenia szkody otoczeniu, a w szczególności:

- bez szkody dla wody, powietrza, gleby oraz roślin i zwierząt,
- bez uciążliwości spowodowanych przez hałas lub zapachy,
- bez niekorzystnego wpływu na krajobraz lub miejsca o szczególnym znaczeniu.

Państwa członkowskie podejmą także niezbędne działania dla zapobieżenia porzucaniu, wysypywaniu lub nie kontrolowanemu usuwaniu odpadów.

Artykuł 5

1. Państwa członkowskie podejmą, we współpracy z innymi państwami członkowskimi, odpowiednie działania w celu założenia zintegrowanej i wystarczającej sieci instalacji do usuwania odpadów, uwzględniając najlepszą dostępną technologię nie związaną z nadmiernymi kosztami. Sieć ta musi umożliwiać samowystarczalność Wspólnoty jako całości w usuwaniu odpadów, natomiast państwa członkowskie powinny dążyć do tego celu indywidualnie, uwzględniając warunki geograficzne i potrzebę stosowania instalacji specjalnych dla pewnych typów odpadów.

2. Wspomniana sieć musi również umożliwiać usuwanie odpadów w jednej z najbliższych odpowiednich instalacji, przy zastosowaniu najodpowiedniejszych metod i technologii, dla zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia publicznego.

---

¹⁹ Patrz toni 1, Polityka ogólna (*General Policy*).

Artykuł 6

Państwa członkowskie ustanowią lub zamianują kompetentne władze odpowiedzialne za wprowadzenie w życie tej dyrektywy.

Artykuł 7

1. Dla osiągnięcia celów wymienionych w artykułach 3, 4 i 5 kompetentne władze, o których mowa w artykule 6, będą zobowiązane do opracowania, możliwie jak najszybciej, jednego lub większej liczby planów gospodarki odpadami. Plany takie będą w szczególności uwzględniać:

- typ, ilość i pochodzenie odpadów, które mają być regenerowane,
- ogólne wymogi techniczne,
- wszelkie urządzenia specjalne dla konkretnych odpadów,
- odpowiednie miejsca usuwania odpadów lub instalacje.

Plany takie mogą również, przykładowo, uwzględniać:

- osoby fizyczne lub prawne upoważnione do prowadzenia gospodarki odpadami,
- ocenę kosztów operacji regeneracji i usuwania odpadów,
- odpowiednie działania sprzyjające racjonalizacji zbierania, sortowania i przeróbki odpadów.

2. Państwa członkowskie będą współpracować, w razie potrzeby, z innymi zainteresowanymi państwami i z Komisją dla opracowania takich planów. Powiadomią o tym Komisję.

3. Państwa członkowskie mogą podjąć działania niezbędne dla zapobieżenia przemieszczeniom odpadów, niezgodnym z ich planami gospodarki odpadami. O wszelkich takich działaniach poinformują Komisję i państwa członkowskie.

Artykuł 8

Państwa członkowskie podejmą niezbędne działania dla zapewnienia, że każdy właściciel odpadów:

— będzie je kierować do prywatnej lub publicznej zbiornicy (kolektora) odpadów lub do przedsiębiorstwa, przeprowadzającego operacje zestawione w aneksie II A lub B

albo

— będzie sam regenerować lub usuwać odpady, zgodnie z postanowieniami tej dyrektywy.

Artykuł 9

1. Dla celów wprowadzenia w życie artykułów 4, 5 i 7 każdy zakład lub przedsiębiorstwo wykonujące operacje wyszczególnione w aneksie II A musi uzyskać zezwolenie kompetentnych władz wymienionych w artykule 6.

Zezwolenie takie będzie obejmować:

- typy i ilości odpadów,
- wymagania techniczne,
- konieczne środki bezpieczeństwa,
- miejsce usuwania odpadów,
- metodę przeróbki.

2. Zezwolenia mogą być wydawane na określony okres, mogą być odnawiane, mogą być obwarowane warunkami i zobowiązaniami; jeżeli, w szczególności, zamierzona metoda usuwania odpadów jest nie do przyjęcia z punktu widzenia ochrony środowiska, można odmówić zezwolenia.

Artykuł 10

Dla celów realizacji artykułu 4 każdy zakład lub przedsiębiorstwo wykonujące operacje wymienione w aneksie II B musi uzyskać zezwolenie.

Artykuł 11

1. Z zastrzeżeniem dyrektywy Rady 78/319/EWG z dnia 20 marca 1978 dotyczącej odpadów toksycznych i niebezpiecznych²⁰, znowelizowanej ostatnio przez Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, następujące przedsiębiorstwa mogą być zwolnione z obowiązku uzyskiwania zezwoleń, nałożonego w artykułach 9 i 10:

- a) zakłady lub przedsiębiorstwa usuwające swe własne odpady w miejscu produkcji
i
- b) zakłady lub przedsiębiorstwa przeprowadzające regenerację odpadów.

Zwolnienie to może nastąpić jedynie

- jeżeli kompetentne władze przyjęły generalne reguły dla każdego typu działalności, określające rodzaj i ilości odpadów oraz warunki, pod którymi dana działalność może być zwolniona z obowiązku uzyskiwania zezwolenia,
- i jeżeli rodzaj lub ilości odpadów i metody ich usuwania są takie, że spełnione zostały warunki narzucone przez artykuł 4.

2. Zakłady i przedsiębiorstwa wymienione w ustępie 1 będą rejestrowane przez kompetentne władze.

3. Państwa członkowskie poinformują Komisję o ogólnych regułach przyjętych zgodnie z ustępem 1.

Artykuł 12

Zakłady lub przedsiębiorstwa zajmujące się zawodowo zbieraniem lub transportem odpadów albo organizujące usuwanie lub regenerację odpadów na rzecz innych (handlowców lub pośredników), nie podlegające obowiązkowi uzyskiwania zezwoleń, będą rejestrowane przez kompetentne władze.

---

²⁰ OJ L 94, 31.3.1978, s. 43.

Artykuł 13

Zakłady lub przedsiębiorstwa, przeprowadzające operacje wymienione w artykułach od 9 do 12, będą podlegać odpowiednim okresowym inspekcjom kompetentnych władz.

Artykuł 14

Wszystkie zakłady lub przedsiębiorstwa wymienione w artykułach 9 i 10 będą:

— rejestrować ilość, rodzaj, pochodzenie, a także, gdzie jest to istotne, przeznaczenie, częstotliwość zbierania, sposób transportu i metodę przeróbki odpadów, biorąc pod uwagę odpady wymienione w aneksie I i operacje wymienione w aneksach II A lub E B,

— udostępniać te informacje, na żądanie, kompetentnym władzom wymienionym w artykule 6.

Państwa członkowskie mogą także domagać się od producentów, by stosowali się do postanowień tego artykułu.

Artykuł 15

Zgodnie z zasadą: „ten, kto zanieczyszcza, płaci” koszt usuwania odpadów musi być ponoszony przez:

— właściciela kierującego swoje odpady do zbieracza (kolektora) odpadów albo przez przedsiębiorstwo wymienione w artykule 9, i/lub

— poprzednich właścicieli lub wytwórców produktu, od którego pochodzą odpady.

Artykuł 16

1. Co trzy lata, a po raz pierwszy w dniu 1 kwietnia 1995, państwa członkowskie prześlą Komisji sprawozdanie o działaniach podjętych w celu wprowadzenia w życie tej dyrektywy¹. Sprawozdanie to będzie oparte na kwestionariuszu, opracowanym zgodnie z procedurą omówioną w artykule 18, który Komisja prześle państwom członkowskim na sześć miesięcy przed wymienioną datą.

2. Na podstawie sprawozdań wymienionych w ustępie 1 Komisja będzie ogłaszać co trzy lata sprawozdanie zbiorcze, a po raz pierwszy w dniu 1 kwietnia 1996.

Artykuł 17

Poprawki potrzebne dla dostosowania aneksów tej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego będą przyjmowane zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 18.

Artykuł 18

Komisja będzie wspomagana przez komitet złożony z przedstawicieli państw członkowskich i działający pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedstawi komitetowi projekt działań, które należy podjąć. Komitet sformułuje swą opinię o tym projekcie w terminie, który ustali przewodniczący zależnie od pilności spraw¹. Opinia zostanie wydana przez większość określoną w artykule 148(2) Traktatu

EWG²¹ w przypadku decyzji, które Rada powinna przyjąć na propozycję Komisji. Głosy przedstawicieli państw członkowskich w Komitecie będą obliczane (ważone) w sposób ustalony w tym artykule. Przewodniczący nie będzie głosować.

---

²¹ Opinia musi być przyjęta przez większość kwalifikowaną zgodnie z artykułem 148(2) Traktatu ustanawiającego EWG.

Komisja zaakceptuje przewidywane działania, jeżeli będą one zgodne z opinią komitetu.

Jeżeli przewidywane działania nie będą zgodne z opinią komitetu lub gdy opinia nie została wydana, Komisja przedstawi Radzie, bez zwłoki, propozycję dotyczącą działań, które należy podjąć. Rada podejmie decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty zwrócenia się do Rady nie podejmie ona decyzji, proponowane działania zostaną przyjęte przez Komisję.

Artykuł 19

Państwa członkowskie podejmą działania potrzebne do wprowadzenia w życie tej dyrektywy w ciągu 24 miesięcy od jej ogłoszenia²² i poinformują o tym bezzwłocznie Komisję.

Artykuł 20

Państwa członkowskie przekażą Komisji teksty głównych postanowień prawa państwowego, które przyjęły w dziedzinie objętej tą dyrektywą.

Artykuł 21

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 1975.

W imieniu Rady
Przewodniczący
M. RUMOR

---

²² Dyrektywa ta została ogłoszona w dniu 18 lipca 1975.

ANEKS I

KATEGORIE ODPADÓW

Q1 Pozostałości produkcyjne lub konsumpcyjne nie wyszczególnione poniżej

Q2 Produkty nie odpowiadające normom technicznym

Q3 Produkty, których data przydatności do użycia minęła

Q4 Materiały, które zostały rozlane, rozsypane, zgubione lub uległy innym wypadkom, łącznie z wszelkimi materiałami, sprzętem itp. zanieczyszczonymi w wyniku wypadku

Q5 Materiały skażone lub zanieczyszczone w wyniku celowych działań (np. pozostałości po operacjach czyszczenia, materiały uszczelniające, pojemniki itp.)

Q6 Materiały niez używalne (np. wyczerpane baterie, katalizatory itp.)

Q7 Substancje nie wykazujące już zadowalających właściwości (np. zanieczyszczone kwasy, zanieczyszczone rozpuszczalniki, zużyte sole grzejne itp.)

Q8 Pozostałości procesów przemysłowych (np. żużle, pozostałości podestylacyjne itp.)

Q9 Pozostałości procesów usuwania zanieczyszczeń i (np. szlam płuczkowy, pył z filtrów workowych, zużyte filtry, itp.)

Q10 Pozostałości procesów obróbki skrawaniem i obróbki wykańczającej (np. wióry z tokarki, zgorzelina walcownicza itp.)

Q11 Pozostałości po wydobywaniu i przeróbce surowców (np. odpady górnicze, kałuże na polach naftowych itp.)

Q12 Produkty zafałszowane (np. oleje zanieczyszczone PCB itp.)

Q13 Wszelkie materiały, substancje lub produkty, których używanie jest prawnie zakazane

Q14 Produkty, dla których właściciel nie znajduje dalszego zastosowania (np. zbędny sprzęt rolniczy, przedmioty gospodarstwa domowego, sprzęt biurowy, artykuły handlowe itp.)

Q15 Zanieczyszczone materiały, substancje lub produkty powstające w wyniku działań ochronnych (zapobiegawczych) dotyczących lądu Q16 Wszystkie materiały, substancje lub produkty nie objęte przez podane kategorie.

ANEKS II A

OPERACJE USUWANIA ODPADÓW

Uwaga: aneks ten stanowi zestawienie operacji usuwania odpadów stosowanych w praktyce. Zgodnie z artykułem 4, odpady muszą być usuwane bez narażania na niebezpieczeństwo zdrowia ludzkiego oraz bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby przynieść szkodę środowisku.

D1 Zwałowanie (zsypywanie) naziemne lub podziemne (np. wyrównywanie wgłębień terenu itp.)

D2 Obróbka w gruncie (np. biodegradacja odpadów ciekłych lub mulistych w glebach itp.)

D3 Głębokie wstrzykiwanie (np. wstrzykiwanie dających się pompować odpadów do wpustów ściekowych, wsadów solnych lub występujących w przyrodzie naturalnych „schowków” itp.)

D4 Retencja powierzchniowa (np. umieszczanie ciekłych lub mulistych odpadów w dołach, basenach, stawach itp.)

D5 Specjalnie zaprojektowane wyrównywanie wgłębień terenu (np. umieszczanie odpadów w oddzielnych obudowanych komorach nakrywanych oraz odizolowanych od siebie i od środowiska itp.)

D6 Wrzucanie stałych odpadów do naturalnych zbiorników wodnych z wyjątkiem mórz i oceanów

D7 Zatopienie odpadów w morzach i oceanach łącznie z wprowadzaniem do dna morskiego

D8 Przeróbka biologiczna, nie wymieniona w innym punkcie tego aneksu, prowadząca do końcowych związków lub mieszanin, które usuwa się stosując jakąkolwiek z operacji wymienionych w tym aneksie

D9 Przeróbka fizykochemiczna, nie wymieniona w innym punkcie tego aneksu, prowadząca do końcowych związków lub mieszanin, które usuwa się stosując jakkolwiek z operacji wymienionych w tym aneksie (np. odparowanie, suszenie, prażenie itp.)

D10 Spopielanie na łądzie

D11 Spopielanie na morzu

D12 Składowanie wieczyste (np. umieszczanie odpadów w pojemnikach w kopalni itp.)

D13 Mieszanie odpadów przed poddaniem ich jakiegokolwiek z operacji wymienionych

w tym aneksie

D14 Ponowne paczkowanie odpadów przed poddaniem ich jakiegokolwiek z operacji

wymienionych w tym aneksie

D15 Składowanie odpadów w trakcie jakiegokolwiek z operacji wymienionych w tym aneksie, z wyłączeniem tymczasowego składowania odpadów w miejscu produkcji w trakcie ich zbierania.

ANEKS II B

OPERACJE PROWADZĄCE DO REGENERACJI

Uwaga: aneks ten stanowi zestawienie operacji regeneracji stosowanych w praktyce. Zgodnie z artykułem 4, odpady muszą być regenerowane bez narażania na niebezpieczeństwo zdrowia ludzkiego i bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby przynieść szkodę środowisku.

R1 Odzyskiwanie (regeneracja) rozpuszczalnika

R2 Recykulacja (regeneracja) substancji organicznych nie stosowanych jako rozpuszczalniki

R3 Recykulacja (regeneracja) metali i związków metali

R4 Recykulacja (regeneracja) innych materiałów nieorga-

nicznych

R5 Regeneracja kwasów lub zasad

R6 Odzyskiwanie składników stosowanych do usuwania zanieczyszczeń

R7 Odzyskiwanie składników z katalizatorów

R8 Powtórna rafinacja ropy i inne powtórne zastosowania ropy

R9 Wykorzystanie odpadów głównie w charakterze paliwa lub inne sposoby wytwarzania energii

R10 Rozsiewanie na polach korzystne dla rolnictwa i ekologii wraz z kompostowaniem i innymi procesami biotransformacji, z wyjątkiem odpadów wyłączonych zgodnie z artykułem 2(1)(b)(iii)

R11 Wykorzystanie odpadów otrzymanych w wyniku zastosowania jakiegokolwiek operacji o numerach R1-R10 R12 Wymiana odpadów w celu poddania ich jakiegokolwiek z operacji o numerach R1-R11

R13 Składowanie materiałów, które mają być poddane dowolnej z operacji wymienionych w tym aneksie, z wyłączeniem tymczasowego składowania, w trakcie zbierania, w miejscu wytwarzania odpadów.

DYREKTYWA RADY
91/156/EWG z dnia 18 marca 1991
nowelizująca dyrektywę 75/442/EWG dotyczącą odpadów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykułu 103,
na wniosek Komisji²³,
uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²⁴,
uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁵,

zważywszy, że dyrektywa 75/442/EWG²⁶ ustaliła zbiór reguł Wspólnoty dotyczących gospodarki odpadami; że muszą one zostać znowelizowane dla uwzględnienia doświadczenia uzyskanego przez państwa członkowskie podczas wprowadzania w życie tej dyrektywy; że podstawowym założeniem nowelizacji jest osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony środowiska;

zważywszy, że Rada zobowiązała się do znowelizowania dyrektywy 75/442/EWG w swej uchwale (rezolucji) z dnia 7 maja 1990 dotyczącej polityki w dziedzinie odpadów²⁷;

zważywszy, że potrzebna jest wspólna terminologia i definicja odpadów w celu zwiększenia efektywności gospodarki odpadami we Wspólnocie;

zważywszy, że w celu osiągnięcia wyższego poziomu ochrony środowiska, państwa członkowskie muszą, oprócz podjęcia akcji dla zapewnienia

---

²³ OJ C 295, 19.11.1988, s. 3 i OJ C 326, 30.11.1989, s. 6.

²⁴ OJ C 158, 26.6.1989, s. 232 i OJ C 72, 18.3.1991, s. 232.

²⁵ OJ C 56, 6.3.1989, s. 2.

²⁶ OJ L 194, 25.7.1975, s. 47.

²⁷ OJ C 122, 18.5.1990, s. 2.

odpowiedzialnego usuwania i regeneracji odpadów, podjąć działania zmierzające do ograniczenia wytwarzania odpadów, zwłaszcza przez promocję czystych technologii i produktów, które mogą być recykulowane i ponownie użytkowane, przy uwzględnieniu istniejącej lub potencjalnej koniunktury rynkowej na odpady regenerowane;

zważywszy, że ponadto jakiegokolwiek różnice między państwami członkowskimi w przepisach prawnych dotyczących usuwania i regeneracji odpadów mogą wpływać na jakość środowiska i zakłócać funkcjonowanie rynku wewnętrznego;

zważywszy, że pożądane jest popieranie recykulacji odpadów i ich ponownego użytkowania jako surowców; że może być konieczne przyjęcie specjalnych reguł dla odpadów nadających się do ponownego użytkowania;

zważywszy, że istotna dla Wspólnoty jako całości jest samowystarczalność w zakresie usuwania odpadów i pożądane jest, by poszczególne państwa członkowskie dążyły do takiej samowystarczalności;

zważywszy, że dla osiągnięcia wymienionych celów, w państwach członkowskich powinny być opracowane plany gospodarki odpadami;

zważywszy, że powinny być zredukowane przemieszczenia odpadów i że państwa członkowskie mogą przewidzieć w tym celu konieczne działania w swych planach gospodarczych;

zważywszy, że dla osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony i efektywnej kontroli konieczne jest zapewnienie autoryzacji i kontroli przedsiębiorstw przeprowadzających usuwanie i regenerację odpadów;

zważywszy, że pod pewnymi warunkami i w przypadku stosowania się do wymogów ochrony środowiska niektóre zakłady, przetwarzające odpady we własnym zakresie lub przeprowadzające regenerację odpadów, mogą być zwolnione z obowiązku uzyskiwania zezwolenia; że zakłady takie powinny podlegać rejestracji;

zważywszy, że w celu umożliwienia kontroli odpadów poczynając od ich

produkcji, a kończąc na ich ostatecznej likwidacji, inne przedsiębiorstwa zajmujące się odpadami, np. zbierające i transportujące odpady oraz pośredniczące w handlu odpadami powinny także podlegać autoryzacji lub rejestracji i odpowiedniej kontroli;

zważywszy, że powinien zostać utworzony komitet wspierający Komisję we wprowadzaniu w życie tej dyrektywy i dostosowaniu jej do postępu naukowego i technicznego —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Tekst ten włączono do dyrektywy 75/442/EWG.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie prawa, regulacje i postanowienia administracyjne konieczne dla dostosowania się do tej dyrektywy nie później niż do 1 kwietnia 1993. Poinformują o tym bezzwłocznie Komisję.

Stosując te ustalenia lub ogłaszając je oficjalnie państwa członkowskie będą powoływać się na tę dyrektywę. Formy takiego powoływania się zostaną ustalone przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie prześlą Komisji teksty postanowień prawa państwowego, które przyjęły w dziedzinie objętej tą dyrektywą.

Artykuł 3

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 marca 1991.

W imieniu Rady
Przewodniczący
A. BODRY

DYREKTYWA RADY
76/403/EWG z dnia 6 kwietnia 1976
dotycząca gospodarki polichlorobifenylami
i polichloroterfenylami

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 100 i 235,

na wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²⁸,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁹,

zważywszy, że jakiegokolwiek różnice w przepisach dotyczących gospodarki polichlorobifenylami (PCB), już stosowanych lub przygotowywanych w różnych państwach członkowskich, mogą prowadzić do nierównych warunków konkurencji i wpływać w ten sposób bezpośrednio na funkcjonowanie wspólnego rynku, istnieje więc konieczność przybliżenia przepisów prawnych w tej dziedzinie, zgodnie z artykułem 100 Traktatu;

zważywszy, że wydaje się konieczne, by temu ujednoczeniu praw towarzyszyła akcja Wspólnoty, tak by jeden z celów Wspólnoty w dziedzinie poprawy warunków życia, harmonijnego rozwoju aktywności ekonomicznej w całej Wspólnocie oraz stałego i zrównoważonego rozwoju mógł zostać osiągnięty przez wprowadzenie szerszych regulacji prawnych dotyczących gospodarki PCB; że w tym zakresie należy przewidzieć kilka postanowień specjalnych; że należy odwołać się do artykułu 235 Traktatu, gdyż Traktat nie przewiduje koniecznych do tego celu uprawnień;

---

²⁸ OJ C 157, 14.7.1975, s. 87.

²⁹ OJ C 263, 17.11.1975, s. 34.

zważywszy, że PCB, jak powszechnie stwierdzono, stwarza zagrożenie dla zdrowia ludzkiego i otoczenia; że w związku z tym substancje te muszą być kontrolowane na każdym etapie ich użytkowania;

zważywszy, że program działań Wspólnot Europejskich dotyczących środowiska³⁰ uznaje potrzebę działań Wspólnoty dotyczących odpadów, których przeróbka wymaga, ze względu na ich toksyczność i nieuleganie rozkładowi (degradacji), rozwiązań wykraczających poza ramy państwowe;

zważywszy, że dyrektywa 75/442/EWG³¹ dotyczy gospodarki odpadami w sensie ogólnym; że jest konieczne zawarcie specjalnych porozumień dotyczących szczególnie niebezpiecznych odpadów dla zapewnienia ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska przed ich szkodliwym działaniem albo ich nie kontrolowanym porzucaniem lub zwałowaniem; że powinny być przyjęte takie porozumienia dla PCB;

zważywszy, że w celu uniknięcia, w miarę możliwości, ryzyka rozprzestrzeniania się odpadów w środowisku, państwa członkowskie powinny podjąć konieczne działania zapewniające obowiązkową likwidację odpadowego PCB lub PCB w obiektach lub urządzeniach, które nie mogą być dłużej użytkowane;

zważywszy, że należy także podjąć postanowienie dotyczące ustanowienia lub wyznaczenia przez państwa członkowskie instalacji, zakładów lub przedsiębiorstw odpowiedzialnych za usuwanie PCB; że każdy właściciel PCB, który chce je usunąć, musi udostępnić je takim instalacjom, zakładom lub przedsiębiorstwom —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dla celów stosowania tej dyrektywy:

---

³⁰ Dyrektywa Rady 75/442/EWG dotycząca odpadów (OJ L 194, 25.7.1975, s. 39).

³¹ OJ L 112, 20.12.1973, s. 3.

- a) „PCB” oznacza:
- polichlorobifenyle,
  - polichloroterfenyle,
  - mieszaniny zawierające substancje jednej lub obydwu wymienionych grup;
- b) „usuwanie” oznacza:
- zbieranie i/lub niszczenie PCB,
  - operacje przetwarzania, konieczne dla zregenerowania PCB.

Artykuł 2

Państwa członkowskie podejmą konieczne działania dla zapobieżenia niekontrolowanemu wyrzucaniu, wysypywaniu i zwałowaniu PCB oraz przedmiotów i urządzeń zawierających te substancje.

Artykuł 3

Państwa członkowskie podejmą konieczne działania dla zapewnienia obligatoryjnego usuwania odpadowego PCB oraz PCB zawartego w obiektach i urządzeniach już niezdatnych do użytku.

Artykuł 4

Państwa członkowskie podejmą konieczne działania dla zapewnienia, że PCB będzie usuwany bez narażenia na niebezpieczeństwo ludzkiego zdrowia i szkodliwego działania na środowisko.

Artykuł 5

Państwa członkowskie podejmą konieczne działania dla zapewnienia, w miarę możliwości, by ułatwiona była regeneracja odpadowego PCB oraz PCB zawartego w obiektach i urządzeniach nie nadających się już do użytkowania.

Artykuł 6

W celu umożliwienia stosowania artykułów 2, 3, 4 i 5 kompetentne władze państw członkowskich założą lub wyznaczą instalacje, zakłady lub przedsiębiorstwa, upoważnione do usuwania PCB na swój własny rachunek i/lub na rzecz stron trzecich.

Artykuł 7

Każdy właściciel PCB, który nie jest upoważniony do usuwania ich w sensie artykułu 6, będzie udostępniać je do usuwania przez instalacje, zakłady lub przedsiębiorstwa wymienione w tym artykule.

Artykuł 8

Zgodnie z zasadą: „ten, kto zanieczyszcza, płaci” koszt usuwania PCB, pomniejszony o wszelkie dochody pochodzące z przeróbki PCB, będzie poniesiony przez:

- właściciela, którego PCB jest usuwane przez instalację, zakład lub przedsiębiorstwo wymienione w artykule 6,
- i/lub poprzednich właścicieli albo producenta PCB lub aparatury zawierającej PCB.

Artykuł 9

Każde państwo członkowskie wprowadzi specjalne przepisy, do których muszą stosować się właściciele PCB oraz instalacji, zakładów lub przedsiębiorstw wymienionych w artykule 6, zgodnie z tą dyrektywą.

Artykuł 10

Co trzy lata każde państwo członkowskie opracuje dla Komisji sprawozdanie, odpowiadające sprawozdaniu wymienionemu w artykule 16 dyrekty-

wy 75/442/EWG, dotyczące usuwania PCB na jego terytorium. W tym celu instalacje, zakłady lub przedsiębiorstwa wymienione w artykule 6 muszą dostarczyć kompetentnym władzom wymienionym w tym samym artykule szczegółowych informacji dotyczących usuwania PCB. Komisja pośle to sprawozdanie obiegiem do innych państw członkowskich.

Komisja będzie co trzy lata składać sprawozdania Radzie i Parlamentowi Europejskiemu o stosowaniu tej dyrektywy.

Artykuł 11

Państwa członkowskie podejmą działania konieczne dla wprowadzenia w życie tej dyrektywy w ciągu 24 miesięcy od daty jej ogłoszenia³² i powiadomią o tym bezzwłocznie Komisję.

Artykuł 12

Państwa członkowskie przekażą Komisji teksty głównych postanowień prawa państwowego, które przyjęły w dziedzinie objętej tą dyrektywą.

Artykuł 13

Dyrektywa ta skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 6 kwietnia 1976.

W imieniu Rady
Przewodniczący
G. THORN

---

³² O dyrektywie tej powiadomiono państwa członkowskie w dniu 9 kwietnia 1976.

DYREKTYWA RADY
78/176/EWG z dnia 20 lutego 1978
dotycząca odpadów z produkcji dwutlenku tytanu
(znowelizowana)³³

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 100 i 235,

na wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego³⁴,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³⁵,

zważywszy, że odpady z produkcji dwutlenku tytanu mogą być szkodliwe dla zdrowia ludzkiego i środowiska; że jest zatem konieczne zapobieganie i stopniowe zmniejszanie zanieczyszczenia wywołanego przez takie odpady z zamiarem jego wyeliminowania;

zważywszy, że programy oddziaływania na środowisko Europejskich Wspólnot z lat 1973³⁶ i 1977³⁷ powołują się na potrzebę podjęcia akcji Wspólnoty przeciw zanieczyszczeniom odpadami z produkcji dwutlenku

---

³³ Artykuł 19 dyrektywy został znowelizowany przez Akt Przystąpienia Grecji z dnia 28 maja 1979, aneks I, rozdział XIII.1e (OJ L 291, 19.11.1979, s. 17), który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 1981 oraz przez Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii z dnia 12 czerwca 1985, aneks I, rozdział X.1c (OJ L 302, 15.11.1985, s. 9), który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 1986.

³⁴ OJ C 28, 9.2.1976, s. 16.

³⁵ OJ C 131, 12.6.1976, s. 18.

³⁶ OJ C 112, 20.12.1973, s. 3.

³⁷ OJ C 139, 13.6.1977, s. 3.

tytanu;

zważywszy, że jakiegokolwiek różnice w postanowieniach dotyczących odpadów z produkcji dwutlenku tytanu, już stosowanych lub przygotowywanych w różnych państwach członkowskich, mogą stwarzać nierówne warunki konkurencji wpływając w ten sposób bezpośrednio na funkcjonowanie wspólnego rynku; że jest w związku z tym konieczne przybliżenie praw w tej dziedzinie zgodnie z artykułem 100 Traktatu;

zważywszy, że wydaje się konieczne, by temu przybliżeniu praw towarzyszyła akcja Wspólnoty, tak by jeden z celów Wspólnoty w dziedzinie ochrony środowiska i poprawy jakości życia mógł zostać osiągnięty przez wprowadzenie szerszych regulacji prawnych; że w tym zakresie należy przewidzieć kilka postanowień specjalnych; że należy odwołać się do artykułu 235 Traktatu, gdyż Traktat nie przewiduje wymaganych do tego celu uprawnień;

zważywszy, że dyrektywa 75/442/EWG³⁸ dotyczy usuwania odpadów w sensie ogólnym; że celowe jest ustanowienie dla odpadów z produkcji dwutlenku tytanu specjalnego systemu, który zapewni ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska przed szkodliwymi skutkami nie kontrolowanych zrzutów, hałdowania lub wysypywania takich odpadów;

zważywszy, że dla osiągnięcia tych celów powinien istnieć system uprzednich zezwoleń, gdy chodzi o zrzuty, hałdowanie, składowanie, wysypywanie lub wstrzykiwanie odpadów; że wydawanie tych zezwoleń powinno być obwarowane specjalnymi warunkami;

zważywszy, że zrzutom, hałdowaniu, składowaniu, wysypywaniu i wtryskiwaniu odpadów musi towarzyszyć kontrola odpadów oraz kontrola i obserwacja zagrożonego środowiska;

zważywszy, że dla istniejących zakładów przemysłowych państwa członkowskie muszą, do dnia 1 lipca 1980, opracować programy stopniowej re-

---

³⁸ Dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca dotycząca odpadów (OJ L 194, 25.7.1975, s. 39).

dukcji zanieczyszczenia wywołanego przez te odpady z zamiarem jego wyeliminowania; że programy te muszą ustalić ogólne cele redukcji, które mają zostać osiągnięte najpóźniej do 1 lipca 1987 i wskazać działania, które powinien podjąć każdy zakład;

zważywszy, że dla nowych zakładów przemysłowych państwa członkowskie muszą przyznać wcześniejszą autoryzację (uprawnienia); że autoryzacja taka musi być poprzedzona przez badanie zagrożenia środowiska i może być przyznana tylko firmom, które zobowiążą się do stosowania tylko takich, dostępnych na rynku materiałów, procesów i metod, które są najmniej szkodliwe dla środowiska —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Celem tej dyrektywy jest zapobieganie i stopniowa redukcja, z zamiarem jego wyeliminowania, zanieczyszczenia wywołanego przez odpady z produkcji dwutlenku tytanu.

2. Dla celów tej dyrektywy:

a) określenie „zanieczyszczenie” oznacza: spowodowane przez człowieka, bezpośrednio lub pośrednio, wyrzucanie do otoczenia wszelkich pozostałości procesu produkcji dwutlenku tytanu, którego skutki stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, żywych zasobów i ekosystemów, powodują uszkodzenie urządzeń socjalnych lub zakłócają inne legalne sposoby użytkowania danego środowiska;

b) określenie „odpady” oznacza:

— wszelkie pozostałości procesu produkcji dwutlenku tytanu, które właściciel usuwa lub jest zobowiązany usuwać zgodnie z aktualnym prawodawstwem państwowym;

— wszelkie pozostałości procesu przeróbki pozostałości wymienionych w pierwszym akapicie;

c) określenie „usuwanie” oznacza:

— zbieranie, sortowanie, transport i przeróbkę odpadów, jak również ich

wysypywanie naziemne lub podziemne i wstrzykiwanie do gruntu;

— zrzucanie odpadów do wody powierzchniowej, wody gruntowej i morza oraz zatapianie w morzu;

— operacje przekształcania odpadów konieczne dla ich ponownego użytkowania, regeneracji lub recykulacji;

d) określenie „istniejące zakłady przemysłowe” oznacza zakłady przemysłowe czynne już w dniu ogłoszenia tej dyrektywy;

e) określenie „nowe zakłady przemysłowe” oznacza zakłady przemysłowe będące w trakcie montażu w dniu wejścia w życie tej dyrektywy lub uruchomione po tej dacie. Dobudówki do tych zakładów przemysłowych, powodujące zwiększenie produkcji dwutlenku tytanu w danym zakładzie o 15 000 ton rocznie lub więcej, będą traktowane jak nowe zakłady przemysłowe.

Artykuł 2

Państwa członkowskie podejmą konieczne działania dla zapewnienia, że odpady będą usuwane bez narażania na niebezpieczeństwo zdrowia ludzkiego i bez szkody dla środowiska, a w szczególności:

- bez szkody dla wody, powietrza, gleby, roślin i zwierząt;
- bez ujemnego wpływu na piękno krajobrazu.

Artykuł 3

Państwa członkowskie podejmą odpowiednie działania sprzyjające zapobieganiu powstawania, recykulacji i przeróbce odpadów, odzyskiwaniu surowców i wszelkim innym procesom ponownego użytkowania odpadów.

Artykuł 4

1. Wyrzucanie, hałdowanie, składowanie, wysypywanie i wstrzykiwanie odpadów do gruntu są zakazane bez uprzedniego zezwolenia wydanego przez kompetentne władze państwa człon-

kowskiego, na którego terytorium odpady są wytwarzane. Zezwolenie takie musi być również wydane przez kompetentne władze państwa członkowskiego

- na którego terytorium odpady są wyrzucane, składowane, wysypywane lub wstrzykiwane do gruntu;
- z którego terytorium odpady są wyrzucane lub hałdowane.

2. Zezwolenie może być przyznane tylko na określony okres. Może być odnawiane.

Artykuł 5

W przypadku wyrzucania lub hałdowania kompetentne władze mogą, zgodnie z artykułem 2 i na podstawie informacji dostarczonej zgodnie z aneksem I, przyznać zezwolenie wymienione w artykule 4 pod warunkiem, że:

- a) odpady nie mogą być usuwane bardziej odpowiednimi metodami;
- b) ocena oparta na dostępnych danych naukowych i technicznych wykazuje, że nie wystąpi szkodliwe oddziaływanie, bezpośrednie lub opóźnione, na środowisko wodne;
- c) nie jest utrudnione wiosłowanie, żeglowanie, rekreacja, rybołówstwo, wydobywanie surowców, odsalanie, sztuczna hodowla ryb i skorupiaków oraz inne legalne sposoby użytkowania danych wód, nie występuje również szkodliwe oddziaływanie na okolice o szczególnym znaczeniu naukowym.

Artykuł 6

W przypadku składowania, wysypywania lub wstrzykiwania (iniekcji) do gruntu kompetentne władze mogą, zgodnie z artykułem 2 i na podstawie informacji dostarczonej zgodnie z aneksem I, udzielić zezwolenia wymienionego w artykule 4, pod warunkiem, że:

- a) odpady nie mogą być usuwane bardziej odpowiednimi metodami;
- b) ocena oparta na dostępnych danych naukowych i technicznych wykazuje, że nie wystąpi szkodliwe oddziaływanie, bezpośrednie lub opóźnione, na wody gruntowe, glebę lub atmosferę;

c) nie jest utrudniona rekreacja, wydobywanie surowców, inne legalne sposoby użytkowania danego środowiska, nie są zagrożone rośliny, zwierzęta ani okolice o szczególnym znaczeniu naukowym.

Artykuł 7

1. Niezależnie od metody i zakresu przeróbki danych odpadów, ich wyrzucanie, hałdowanie, składowanie, wysypywanie i wstrzykiwanie do gruntu będą poddane kontroli, omówionej w aneksie II, dotyczącej odpadów i danego środowiska z uwzględnieniem aspektów fizycznych, chemicznych, biologicznych i ekologicznych.

2. Operacje kontrolne będą przeprowadzane okresowo przez jeden lub więcej zespołów wyznaczonych przez państwo członkowskie, którego kompetentne władze wydały zezwolenie wymienione w artykule 4. W przypadku zanieczyszczenia obejmującego terytoria dwóch (lub większej liczby) państw członkowskich wspomniany zespół będzie wyznaczany wspólnie przez zainteresowane strony.

3. W ciągu roku od daty ogłoszenia tej dyrektywy Komisja przedłoży Radzie projekt nadzoru i kontroli zagrożonych środowisk³⁹. Rada podejmie działania wynikające z tego projektu w ciągu sześciu miesięcy od daty opublikowania opinii Parlamentu Europejskiego i opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 8

1. Kompetentne władze w państwach członkowskich podejmą wszelkie stosowne działania w celu zaradzenia jednej z następujących sytuacji i, w razie potrzeby, zażądają wstrzymania wyrzucania, hałdowania, składowania, wysypywania lub wstrzykiwania odpadów do gruntu:

a) jeżeli wyniki kontroli przewidzianej w aneksie II(A)(1) wykazują, że

---

³⁹ Dyrektywa Rady 89/428/EWG.

warunki uprzedniego zezwolenia wymienione w artykułach 4, 5 i 6 nie zostały dopełnione, lub

b) jeżeli wyniki testów ostrej toksyczności wymienionych w aneksie H(A)(2) wykazują, że ustalone granice toksyczności zostały przekroczone, lub

c) jeżeli wyniki kontroli dotyczącej zagrożonego środowiska, którą zobowiązane są przeprowadzać państwa członkowskie, ujawniają pogorszenie się sytuacji w badanym obszarze, lub

d) jeżeli wyrzucanie lub hańdowanie odpadów utrudnia wiosłowanie, żeglownanie, rybołówstwo, wydobywanie surowców, odsalanie, sztuczną hodowlę ryb i skorupiaków i inne legalne sposoby użytkowania danych wód oraz wpływa ujemnie na okolice o szczególnym znaczeniu naukowym, lub

e) jeżeli składowanie, wysypywanie lub wstrzykiwanie do gruntu utrudnia rekreację, wydobywanie surowców i inne legalne sposoby użytkowania danego środowiska oraz oddziałuje szkodliwie na rośliny, zwierzęta i okolice o specjalnym znaczeniu naukowym.

2. Jeżeli zainteresowanych jest kilka państw członkowskich, działania zostaną podjęte po konsultacjach.

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie opracują programy stopniowej redukcji i ostatecznej eliminacji zanieczyszczeń wywołanych przez odpady pochodzące z istniejących zakładów przemysłowych.

2. Programy wymienione w ustępie 1 ustalą ogólne cele, które mają zostać osiągnięte najpóźniej do dnia 1 lipca 1987 w zakresie redukcji zanieczyszczeń wywołanych przez odpady ciekłe, stałe i gazowe. Programy będą również zawierać cele pośrednie, a także informacje dotyczące stanu zagrożonego środowiska, działań zmierzających do redukcji zanieczyszczeń i metod przeróbki odpadów wywołanych bez pośrednio przez procesy produkcyjne.

3. Najpóźniej do dnia 1 lipca 1980 programy wymienione w ustępie 1 zostaną przesłane do Komisji, która przed dniem 15 marca 1983 przedłoży

odpowiednie propozycje Radzie w celu zharmonizowania tych programów, jeżeli chodzi o redukcję i ostateczne wyeliminowanie zanieczyszczeń oraz poprawienie warunków konkurencji w zakresie produkcji dwutlenku tytanu. Rada zareaguje na te propozycje w ciągu sześciu miesięcy od daty ogłoszenia opinii Parlamentu Europejskiego i opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

4. Państwa członkowskie wprowadzą program najpóźniej do dnia 1 stycznia 1982.

Artykuł 10

1. Programy wymienione w artykule 9(1) muszą objąć wszystkie istniejące zakłady przemysłowe i muszą określić kroki, które należy poczynić w stosunku do każdego z nich.

2. Tam, gdzie w szczególnych okolicznościach państwo członkowskie uważa, że w przypadku konkretnego zakładu konieczne jest podjęcie dodatkowych działań dla spełnienia wymogów tej dyrektywy, przed stawi ono Komisji argumenty, które doprowadziły je do tego wniosku.

3. Po przeprowadzeniu, w razie potrzeby, niezależnej weryfikacji tych argumentów, Komisja może uzgodnić z państwem członkowskim, że nie jest konieczne podejmowanie dodatkowych działań w stosunku do danego konkretnego przedsiębiorstwa. Komisja musi udzielić zgody, z uzasadnieniem, w ciągu sześciu miesięcy.

4. Jeżeli Komisja nie zgadza się z państwem członkowskim, dodatkowe działania w stosunku do wymienionego zakładu zostaną włączone do programu zainteresowanego państwa członkowskiego.

5. Jeżeli Komisja zgadza się, jej zgoda będzie okresowo poddawana rewizji w świetle kontroli przeprowadzanej w myśl tej dyrektywy oraz przy uwzględnieniu wszelkich istotnych zmian w procesach produkcyjnych i polityce ekologicznej.

Artykuł 11

Nowe zakłady przemysłowe będą zobowiązane do ubiegania się o uprzednie zezwolenie kompetentnych władz państwa członkowskiego, na którego terytorium mają być zbudowane zakłady. Wydawanie takich zezwoleń musi być poprzedzone badaniami zagrożenia środowiska przez wspomniane zakłady. Zezwolenia mogą być przyznane jedynie firmom, które zobowiążą się do stosowania tylko takich dostępnych na rynku materiałów, procesów i metod, które są najmniej szkodliwe dla środowiska.

Artykuł 12

Z zastrzeżeniem tej dyrektywy państwa członkowskie mogą przyjąć rozporządzenia bardziej rygorystyczne.

Artykuł 13

1. Dla celów tej dyrektywy państwa członkowskie dostarczą Komisji wszystkich potrzebnych informacji dotyczących:

- zezwoleń wydanych zgodnie z artykułami 4, 5 i 6,
- wyników kontroli zagrożonego środowiska przeprowadzonej zgodnie z artykułem 7,
- działań podjętych zgodnie z artykułem 8.

Dostarczą również Komisji ogólnych informacji dotyczących materiałów, procesów i metod zgłoszonych im zgodnie z artykułem 11.

2. Informacje uzyskane w wyniku zastosowania tego artykułu mogą być wykorzystane tylko dla celów tej dyrektywy.

3. Komisja i kompetentne władze państw członkowskich, ich urzędnicy i inni pracownicy nie będą ujawniać informacji uzyskanych w wyniku stosowania przez siebie tej dyrektywy i objętych obowiązkiem tajemnicy służbowej.

4. Ustępy 2 i 3 nie zakazują publikowania ogólnych informacji lub wyników pomiarów, które nie zawierają informacji dotyczących konkretnych przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw.

Artykuł 14

Co trzy lata państwa członkowskie przygotowują sprawozdanie dotyczące zapobiegania i stopniowej redukcji zanieczyszczeń wywołanych przez odpady z produkcji dwutlenku tytanu i prześlą je Komisji, która przekaże je innym państwom członkowskim.

Co trzy lata Komisja złoży Radzie i Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie dotyczące zastosowania tej dyrektywy.

Artykuł 15

1. Państwa członkowskie podejmą działania konieczne do wykonania tej dyrektywy w ciągu 12 miesięcy od jej ogłoszenia⁴⁰ i powiadomią o tym niezwłocznie Komisję.

2. Państwa członkowskie przekażą Komisji teksty praw państwowych, które przyjęły w zakresie objętym tą dyrektywą.

Artykuł 16

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 lutego 1978.

W imieniu Rady
Przewodniczący
Per HAEKKERUP

---

⁴⁰ O dyrektywie tej powiadomiono państwa członkowskie w dniu 22 lutego 1978.

ANEKS I

SZCZEGÓŁY, KTÓRE NALEŻY PODAĆ W CELU OTRZYMANIA ZEZWOLENIA WYMIIENIONEGO W ARTYKUŁACH 4, 5, 6.

A. Właściwości i skład materii:

1. całkowita ilość i średni skład wyrzucanych materiałów (np. w ciągu roku);
2. postać (np. substancje stałe, muliste, ciekłe lub gazowe);
3. właściwości: fizyczne (np. rozpuszczalność i gęstość), chemiczne i biochemiczne (np. zapotrzebowanie tlenu) i biologiczne;
4. toksyczność;
5. trwałość: fizyczna, chemiczna i biologiczna;
6. akumulacja i biotransformacja w materiałach biologicznych lub osadach;
7. podatność na zmiany fizyczne, chemiczne i biochemiczne oraz oddziaływanie z innymi materiałami organicznymi i nieorganicznymi w środowisku;
8. prawdopodobieństwo powstawania skażeń lub innych zmian zmniejszających wartość rynkową zasobów (ryby, skorupiaki itp.).

B. Charakterystyka miejsca haldowania lub wyrzucania i metody usuwania:

1. lokalizacja (np. współrzędne obszaru haldowania lub wyrzucania, głębokość i odległość od wybrzeża), położenie w stosunku do innych obszarów (np. urządzeń socjalnych, tarlisk, szkółek drzew, rejonów połowu ryb i eksploatacji zasobów);
2. szybkość usuwania w określonym czasie (np. ilość na dzień, tydzień,

miesiąc);

3. metody paczkowania i konteneryzacji, jeżeli są stosowane;

4. początkowe rozcieńczenie osiągnięte przez zastosowanie proponowanej metody wyrzucania (chodzi tu w szczególności o prędkość statku);

5. charakterystyka rozproszenia (np. wpływ prądów, pływów i wiatru na poziomy transport i pionowe mieszanie);

6. charakterystyka wody (np. temperatura, pH, zasolenie, uwarstwienie, tlenowe wskaźniki zanieczyszczenia — rozpuszczony tlen [DO], chemiczne zapotrzebowanie tlenu [CZT], biochemiczne zapotrzebowanie tlenu [BZT], azot w formie organicznej i nieorganicznej łącznie z amoniakiem, zawiesiny, inne składniki pokarmowe i produktywność biologiczna);

7. charakterystyka dna (np. topografia, cechy geochemiczne i geologiczne, produktywność biologiczna);

8. istnienie i efekty innych operacji hałdowania lub wyrzucania dokonywanych na danym obszarze (np. zawartość metali ciężkich i węgla organicznego).

C. Charakterystyka wysypisk, obszarów składowania lub wstrzykiwania do gruntu i metod usuwania odpadów:

1. położenie geograficzne;

2. charakterystyka terenów sąsiednich;

3. metody paczkowania i konteneryzacji, jeżeli są stosowane;

4. charakterystyka metod wysypywania, składowania i wstrzykiwania do gruntu od padów łącznie z oceną środków ostrożności podjętych dla uniknięcia zanieczyszczenia wód, gleby i atmosfery.

ANEKS II

NADZÓR I KONTROLA ODPADÓW

A. Kontrola odpadów

Operacjom usuwania odpadów powinny towarzyszyć:

1. kontrola ilości, składu i toksyczności odpadów w celu zapewnienia, by dopełnione były warunki zezwolenia wymienione w artykułach 4, 5 i 6;

2. próby na ostrą toksyczność w stosunku do pewnych gatunków mięczaków, skorupiaków, ryb i planktonu, zwłaszcza gatunków występujących pospolicie w rejonach wyrzucania odpadów. Ponadto zostaną przeprowadzone testy na próbkach gatunku krewetek *Artemia salina*.

W ciągu 36 godzin i przy rozcieńczeniu ścieków 1:115000 próby te nie mogą wykazać:

— więcej niż 20% śmiertelności dla dojrzałych form testowanych gatunków,

— śmiertelności form larwalnych przekraczającej śmiertelność grupy kontrolnej.

B. Obserwacja i kontrola zagrożonego środowiska

I. W przypadku zrzucania odpadów do wód słodkich lub do morza lub w przypadku hańdowania, próby takie powinny dotyczyć słupa wody, materii żywej i osadów. Okresowe kontrole stanu obszarów zagrożonych przez wyrzucanie odpadów umożliwią śledzenie przemian zagrożonych środowisk.

Kontrola powinna obejmować oznaczanie:

1. pH;
2. rozpuszczonego tlenu;
3. mętności;
4. uwodnionych tlenków i wodorotlenków żelaza w zawiesinie;

5. toksycznych metali w wodzie, stałych zawiesinach, osadach i nagromadzonych w wybranych organizmach dennych i pelagicznych;

6. różnorodności oraz względnej i bezwzględnej obfitości flory i fauny.

II. W przypadku składowania, wysypywania lub wtryskiwania do gruntu kontrola będzie obejmować:

1. próby dla upewnienia się, że wody powierzchniowe i wody gruntowe nie są zanieczyszczone. Próby te będą obejmować pomiary:

- kwasowości,
- zawartości żelaza (rozpuszczalnego i nierozpuszczalnego),
- zawartości wapnia,
- zawartości metali toksycznych (rozpuszczalnych i nierozpuszczalnych), jeżeli występują;

2. tam, gdzie to jest potrzebne, testy dla określenia wszelkiego negatywnego oddziaływania na strukturę podglebia;

3. ogólną ocenę ekologii obszaru sąsiadującego z miejscem wysypywania, składowania lub wstrzykiwania do gruntu odpadów.

DYREKTYWA RADY
78/319/EWG z dnia 20 marca 1978
dotycząca odpadów toksycznych i niebezpiecznych
(znowelizowana)⁴¹

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 100 i 235,
na wniosek Komisji,
uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁴²,
uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁴³,

zważywszy, że jakiegokolwiek różnice w przepisach dotyczących gospodarki odpadami toksycznymi i niebezpiecznymi, już stosowanych lub przygotowywanych w różnych państwach członkowskich, mogą prowadzić do nierównych warunków konkurencji i wpływać w ten sposób bezpośrednio na funkcjonowanie wspólnego rynku, istnieje więc konieczność przybliżenia przepisów prawnych w tej dziedzinie zgodnie z artykułem 100 Traktatu;

zważywszy, że wydaje się konieczne, by temu przybliżeniu przepisów prawnych towarzyszyła akcja Wspólnoty, tak by jeden z celów Wspólnoty w dziedzinie ochrony środowiska i poprawy jakości życia mógł zostać osiągnięty przez wprowadzenie szerszych regulacji prawnych; że w tym zakresie

---

⁴¹ Artykuł 19 dyrektywy został znowelizowany przez Akt Przystąpienia Grecji z dnia 28 maja 1979, aneks I, rozdział XIII. 1e (OJ L 291, 19.11.1979, s. 17), który wszedł w życie dnia 1 stycznia 1981 i przez Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii z dnia 12 czerwca 1985, aneks I, rozdział X.1c (OJ L 302, 15.11. 1985, s. 9), który wszedł w życie dnia 1 stycznia 1986.

⁴² OJ C 30, 17.12.1977, s. 27.

⁴³ OJ C 77, 30.3.1977, s. 5.

należy przewidzieć kilka postanowień socjalnych; że należy odwołać się do artykułu 235 Traktatu, gdyż Traktat nie przewiduje koniecznych do tego celu uprawnień;

zważywszy, że programy działań Wspólnot Europejskich z lat 1973⁴⁴ i 1977⁴⁵ dotyczących środowiska podkreślają potrzebę akcji Wspólnoty w celu kontrolowania gospodarki odpadami toksycznymi i niebezpiecznymi;

zważywszy, że zasadniczym celem wszystkich postanowień dotyczących gospodarki odpadami toksycznymi i niebezpiecznymi musi być ochrona zdrowia ludzkiego i zabezpieczenie środowiska przed szkodliwymi skutkami zbierania odpadów toksycznych i niebezpiecznych, a także ich transportu, przeróbki, składowania i wysypywania;

zważywszy, że należy zachęcać do zapobiegania powstawaniu toksycznych i niebezpiecznych odpadów, ich zwracania do obiegu (recykulacji) i regeneracji oraz stosowania materiałów regenerowanych w celu zachowania zasobów naturalnych;

zważywszy, że dla zapewnienia skutecznej ochrony środowiska należy wprowadzić postanowienie przewidujące jednolity system zezwoleń dla przedsiębiorstw, które składują, przerabiają i/lub wysypują toksyczne i niebezpieczne odpady; że nie mający zezwoleń właściciele toksycznych i niebezpiecznych odpadów powinni zlecać ich składowanie i przeróbkę tylko przedsiębiorstwom do tego celu upoważnionym;

zważywszy, że część kosztów usuwania toksycznych i niebezpiecznych odpadów nie pokryta przez dochody z przeróbki odpadów musi być pokryta zgodnie z zasadą: „ten, kto zanieczyszcza, płaci”;

zważywszy, że należy przyjąć postanowienie przewidujące system nadzoru i kontroli wszystkich instalacji, zakładów lub przedsiębiorstw, które wytwarzają, posiadają lub usuwają toksyczne i niebezpieczne odpady, utrzymywanie odpowiednich rejestrów dotyczących usuwania odpadów w celu zapewnienia, że każdemu transportowi toksycznych i niebezpiecznych odpa-

---

⁴⁴ OJ C 112, 20.12.1973, s. 3.

⁴⁵ OJ C 139, 13.6.1977, s. 3.

dów w trakcie ich usuwania będzie towarzyszyć formularz identyfikacyjny, oraz opracowanie programów uwzględniających różne operacje usuwania odpadów;

zważywszy, że w celu skoordynowania akcji w tym zakresie państwa członkowskie powinny opracować sprawozdanie dotyczące usuwania odpadów toksycznych i niebezpiecznych;

zważywszy, że postęp techniczny wymaga szybkiej adaptacji listy odpadów toksycznych i niebezpiecznych, których dotyczy ta dyrektywa; że dla ułatwienia wprowadzenia potrzebnych do tego celu środków należy ustanowić procedurę przewidującą ścisłą współpracę między państwami członkowskimi a Komisją w Komitecie dla dostosowania się do postępu technicznego ustanowionym zgodnie z tą dyrektywą —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dla celów tej dyrektywy:

a) określanie „odpady” oznacza jakiegokolwiek substancje lub przedmioty, które właściciel usuwa lub powinien usunąć zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa państwowego;

b) określenie „odpady toksyczne i niebezpieczne” oznacza wszelkie odpady, zawierające substancje albo zanieczyszczone przez substancje lub materiały zestawione w aneksie do tej dyrektywy, o takim charakterze i występujące w takich ilościach lub stężeniach, że stanowią zagrożenie dla zdrowia lub środowiska;

c) określenie „usuwanie” oznacza:

— zbieranie, sortowanie, transport i przeróbkę odpadów toksycznych i niebezpiecznych, jak również ich składowanie i zsypywanie na i pod powierzchnię ziemi;

— operacje przekształcania odpadów związane z ich regeneracją, ponownym użytkowaniem i recykulacją.

Artykuł 2

Gdy państwa członkowskie, które są stronami jednej lub większej liczby międzynarodowych konwencji dotyczących transportu niebezpiecznych towarów, stosują te konwencje, będzie to wystarczające dla celów tej dyrektywy, jeżeli chodzi o transport, pod warunkiem, że środki stosowane dla realizacji konwencji są co najmniej równie surowe (rygorystyczne), jak środki wymagane dla realizacji tej dyrektywy.

3. Artykuł 3

Dyrektywa ta nie dotyczy:

- a) odpadów promieniotwórczych;
- b) padłych zwierząt i odpadów rolniczych pochodzenia kałowego;
- c) materiałów wybuchowych;
- d) odpadów szpitalnych;
- e) ścieków odprowadzanych do rzek i wód płynących;
- f) emisji do atmosfery;
- g) odpadów gospodarstwa domowego;
- h) odpadów górniczych;
- i) innych odpadów toksycznych i niebezpiecznych objętych specjalnymi regułami Wspólnoty.

Artykuł 4

Państwa członkowskie podejmą odpowiednie działania popierające, jako sprawę priorytetową, zapobieganie powstawaniu odpadów toksycznych i niebezpiecznych, ich przeróbkę i recykulację, uzyskiwanie z nich surowców i ewentualnie energii oraz wszelkie inne procesy ponownego użytkowania takich odpadów.

Artykuł 5

1. Państwa członkowskie podejmą konieczne działania dla zapewnienia,

że toksyczne i niebezpieczne odpady będą usuwane bez narażania zdrowia ludzkiego i bez szkody dla środowiska, a w szczególności:

- bez szkody dla wody, gleby, roślin lub zwierząt;
- bez uciążliwości spowodowanych przez hałas lub zapachy;
- bez ujemnego oddziaływania na krajobraz lub miejsca o szczególnym znaczeniu.

2. Państwa członkowskie podejmą w szczególności konieczne działania w celu zapobieżenia porzucaniu i nie kontrolowanemu wyrzucaniu, wysypywaniu lub transportowi odpadów toksycznych i niebezpiecznych, jak również ich wysyłaniu do instalacji, zakładów lub przedsiębiorstw innych niż wymienione w artykule 9(1).

Artykuł 6

Państwa członkowskie zamianują lub ustanowią kompetentne władze, odpowiedzialne, w danym zakresie, za planowanie, organizację, autoryzację i nadzór nad operacjami usuwania odpadów toksycznych i niebezpiecznych.

Artykuł 7

Państwa członkowskie podejmą konieczne działania w celu zapewnienia, że:

- odpady toksyczne i niebezpieczne są, tam gdzie to jest konieczne, oddzielone od innych materiałów i pozostałości podczas zbierania, transportu, składowania lub osadzania;
- paczkowane odpady toksyczne i niebezpieczne powinny mieć odpowiednie etykiety podające w szczególności rodzaj, skład i ilość odpadów;
- takie toksyczne i niebezpieczne odpady są rejestrowane i identyfikowane z uwzględnieniem każdego miejsca, gdzie są lub były składowane.

Artykuł 8

Państwa członkowskie mogą w każdym czasie przyjąć dla odpadów toksycznych i niebezpiecznych przepisy bardziej rygorystyczne od przewidzianych przez tę dyrektywę.

Artykuł 9

1. Instalacje, zakłady lub przedsiębiorstwa, przeprowadzające składowanie, przeróbkę i/lub osadzanie odpadów toksycznych i niebezpiecznych muszą uzyskać zezwolenie kompetentnych władz. Odpady takie mogą być składowane, przetwarzane i/lub osadzone jedynie przez instalacje, zakłady lub przedsiębiorstwa mające takie zezwolenia. Przedsiębiorstwa zajmujące się transportem toksycznych i niebezpiecznych odpadów będą kontrolowane przez kompetentne władze państw członkowskich.

2. Zezwolenie wymienione w ustępie 1 będzie obejmować w szczególności:

- typ i ilość odpadów;
- wymogi techniczne;
- środki ostrożności, które należy podjąć;
- miejsce (miejsca) usuwania;
- metody usuwania.

Zezwolenie to może również określać specjalne informacje, które powinny być udostępniane na życzenie kompetentnych władz.

3. Zezwolenia mogą obejmować warunki i zobowiązania. Zezwolenia mogą być udzielane na określony czas i mogą być odnawiane.

Artykuł 10

Każda osoba wytwarzająca lub posiadająca toksyczne lub niebezpieczne odpady bez zezwolenia wymienionego w artykule 9(1) zleci jak najszybciej ich składowanie, przetwarzanie i/lub osadzanie przez upoważnione do tego,

zgodnie z artykułem 9(1) instalacje, zakłady lub przedsiębiorstwa.

Artykuł 11

1. Zgodnie z zasadą: „ten, kto zanieczyszcza, płaci”, koszty usuwania odpadów toksycznych i niebezpiecznych, pomniejszone o wszystkie dochody pochodzące z przeróbki odpadów, będą ponoszone przez:

- właściciela kierującego swe odpady do zbieracza odpadów, instalacji, zakładu lub przedsiębiorstwa wymienionego w artykule 9(1); i/lub
- poprzednich właścicieli lub wytwórcę produktu, z którego pochodziły odpady.

2. Jeżeli państwa członkowskie opodatkowują fundusze użyte do pokrycia kosztów wymienionych w ustępie 1, dochody z tego mogą być także wykorzystywane na następujące cele:

- finansowanie działań kontrolnych dotyczących odpadów toksycznych i niebezpiecznych;
- finansowanie badań dotyczących eliminacji odpadów toksycznych i niebezpiecznych.

Artykuł 12

1. Kompetentne władze będą opracowywać i aktualizować plany dotyczące usuwania odpadów toksycznych i niebezpiecznych. Plany te będą uwzględniać w szczególności:

- typ i ilość odpadów, które powinny zostać usunięte;
- metody usuwania;
- wyspecjalizowane ośrodki przeróbki odpadów tam, gdzie to jest potrzebne;
- odpowiednie miejsca usuwania.

Kompetentne władze państw członkowskich mogą uwzględnić inne specjalne aspekty, zwłaszcza przewidywany koszt operacji usuwania.

2. Kompetentne władze opublikują plany wymienione w ustępie 1. Państwa członkowskie prześlą te plany do Komisji.

3. Komisja, wraz z państwami członkowskimi, zorganizuje regularne porównywanie planów, dla zapewnienia dostatecznej koordynacji realizacji tej dyrektywy.

Artykuł 13

W przypadku nagłej potrzeby lub poważnego niebezpieczeństwa państwa członkowskie podejmą wszystkie niezbędne działania, odstępujące czasowo — tam gdzie to będzie konieczne — od tej dyrektywy, dla zapewnienia, że toksyczne i niebezpieczne odpady będą traktowane w taki sposób, by nie stwarzały zagrożenia dla ludności i środowiska. Państwa członkowskie poinformują Komisję o takich odstępstwach.

Artykuł 14

1. Każda instalacja, zakład lub przedsiębiorstwo, które produkuje, posiada i/lub usuwa odpady toksyczne i niebezpieczne, będzie:

— rejestrować ilość, rodzaj, cechy fizyczne i chemiczne oraz metody i miejsca usuwania tych odpadów, z uwzględnieniem dat odbioru i usuwania;
i/lub

— udostępniać te informacje kompetentnym władzom na ich żądanie.

2. Gdy odpady toksyczne i niebezpieczne są transportowane w trakcie ich usuwania, będzie temu towarzyszyć formularz identyfikacyjny podający przynajmniej następujące szczegóły:

- rodzaj;
- skład;
- objętość lub masę odpadów;
- nazwisko i adres producenta lub poprzedniego właściciela (właścicieli);
- nazwisko i adres następnego właściciela i końcowego likwidatora odpadów;
- położenie miejsca ostatecznej likwidacji odpadów, jeśli jest ono znane.

3. Dokumentacja potwierdzająca przeprowadzenie operacji usuwania odpadów będzie przechowywana tak długo, jak uznają to za potrzebne państwa członkowskie.

Dokumentacja ta będzie, tam gdzie to jest potrzebne, kierowana do stosownych władz zainteresowanych państw członkowskich.

Artykuł 15

1. Wszystkie instalacje, zakłady lub przedsiębiorstwa produkujące, posiadające lub usuwające toksyczne i niebezpieczne odpady będą poddane kontroli i nadzorowi kompetentnych władz w celu zapewnienia, że postanowienia przyjęte dla zastosowania tej dyrektywy i warunki udzielania zezwoleń będą przestrzegane.

Artykuł 16

1. Co trzy lata, a po raz pierwszy w trzy lata po ogłoszeniu tej dyrektywy, każde państwo członkowskie opracuje sprawozdanie dotyczące usuwania odpadów toksycznych i niebezpiecznych w jego kraju i prześle je do Komisji. Komisja pošle to sprawozdanie obiegiem do innych państw członkowskich.

2. Komisja będzie co trzy lata składać Radzie i Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie dotyczące stosowania tej dyrektywy.

Artykuł 17

1. Nowelizacja konieczna dla dostosowania tej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego będzie polegać na:

— podaniu nazw i składu toksycznych i niebezpiecznych substancji oraz materiałów zestawionych w tym aneksie;

— dodaniu do aneksu toksycznych i niebezpiecznych substancji oraz materiałów nie znanych w okresie ogłoszenia tej dyrektywy.

Nowelizacja zostanie przyjęta zgodnie z procedurą omówioną w artykule 19.

2. Dostosowując aneks do postępu naukowego i technicznego należy uwzględnić bezpośrednio lub długotrwałe zagrożenie dla człowieka i środowiska, jakie stwarzają odpady ze względu na swą toksyczność, trwałość, bioakumulację, strukturę fizyczną i chemiczną i/lub ilość.

Artykuł 18

1. Niniejszym powołuje się komitet ds. dostosowania tej dyrektywy do postępu technicznego (zwany w dalszym ciągu „komitetem”). Będzie on złożony z przedstawicieli państw członkowskich, a jego przewodniczącym będzie przedstawiciel Komisji.

2. Komitet ustali swoje reguły procedury.

Artykuł 19

1. Tam, gdzie stosuje się procedurę⁴⁶ ustaloną w tym artykule, sprawy powinny być przekazywane komitetowi przez przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na życzenie przedstawiciela państwa członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży komitetowi projekt działań, które należy podjąć. Komitet poda swą opinię o projekcie w terminie, który może być wyznaczony przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Komitet podejmie decyzję większością 54 głosów, przy czym głosy państw członkowskich są ważone (obliczane) zgodnie z artykułem 148(2)⁴⁷ Traktatu. Przewodniczący nie będzie głosować.

3. a) Komisja zastosuje przewidywane środki, gdy będą one zgodne z opinią komitetu.

b) Gdy przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub gdy taka

---

⁴⁶ Zgodnie z tą procedurą można przyjąć środki dla wypełnienia oczywistych luk i przeprowadzenia adaptacji technicznej w celu zapewnienia spójnego stosowania reguł Wspólnoty na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej; patrz tom 1, Polityka ogólna (*General Policy*).

⁴⁷ Opinia musi być przyjęta kwalifikowaną większością głosów, zgodnie z artykułem 148(2) Traktatu EWG.

opinia nie została wydana, Komisja bezzwłocznie zaproponuje Radzie środki, które należy zastosować. Rada podejmie decyzję kwalifikowaną większością głosów.

c) Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od daty przedłożenia jej wniosku Rada nie zareaguje, proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję.

Artykuł 20

Państwa członkowskie będą przeciwdziałać wszelkim działaniom omijającym, umyślnie lub nieumyślnie, postanowienia tej dyrektywy.

Artykuł 21

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie środki konieczne dla zastosowania się do tej dyrektywy w ciągu 24 miesięcy od jej ogłoszenia⁴⁸. Poinformują o tym natychmiast Komisję.

2. Państwa członkowskie prześlą Komisji teksty głównych postanowień prawa państwowego, które przyjęły w dziedzinie objętej tą dyrektywą.

Artykuł 22

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 1978.

W imieniu Rady
Przewodniczący
K. HEINESEN

---

⁴⁸ Dyrektywa ta została przekazana państwom członkowskim dnia 22 marca 1978.

ANEKS

LISTA SUBSTANCJI I MATERIAŁÓW TOKSYCZNYCH LUB NIEBEZPIECZNYCH

Lista obejmuje pewne toksyczne lub niebezpieczne substancje i materiały, które należałoby przede wszystkim wziąć pod uwagę:

1. Arsen; związki arsenu
2. Rtęć; związki rtęci
3. Kadm; związki kadmu
4. Tal; związki talu
5. Beryl; związki berylu
6. Chrom, 6 związków
7. (Mów; związki ołowiu
8. Antymon; związki antymonu
9. Fenole; związki fenolu
10. Cyjanki, organiczne i nieorganiczne
11. Izocyjaniany
12. Fluorowcowe związki organiczne z wyjątkiem obojętnych materiałów polimerycznych i innych substancji podanych w tym zestawieniu i objętych przez inne dyrektywy dotyczące usuwania odpadów toksycznych i niebezpiecznych
13. Chlorowane rozpuszczalniki
14. Rozpuszczalniki organiczne
15. Biocydy i substancje fitofarmaceutyczne
16. Materiały smoliste z rafinacji i pozostałości smołowe z destylacji
17. Związki farmaceutyczne
18. Nadtlenki, chlorany, nadchlorany i azydki
19. Etery
20. Chemiczne materiały laboratoryjne, nie zidentyfikowane i/lub nowe,

których oddziaływanie na otoczenie nie jest znane

21. Azbest (pył i włókna)
22. Selen; związki selenu
23. Tellur, związki telluru
24. Aromatyczne związki pierścieniowe (działające rakotwórczo)
25. Karbonylki metali
26. Rozpuszczalne związki miedzi
27. Kwasy i/lub substancje zasadowe stosowane do obróbki powierzchni i powierzchniowego wykańczania metali

DYREKTYWA RADY
84/631/EWG z dnia 6 grudnia 1984

dotycząca nadzoru i kontroli w obrębie Wspólnoty Europejskiej
transportu niebezpiecznych odpadów przez granice państw
(znowelizowana)⁴⁹

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, a zwłaszcza artykułów 100 i 235, na wniosek Komisji⁵⁰,
uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁵¹,
uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁵²,

zważywszy, że programy działań Wspólnot Europejskich dotyczących środowiska z lat 1973⁵³, 1977⁵⁴ i 1983⁵⁵ przewidują akcję Wspólnoty zmie-

---

⁴⁹ Aneksy I i m zastąpiono dyrektywą Komisji 85/469/EWG z dnia 22 lipca 1985 (OJ L 272, 12.10.1985, s.1), dostosowującą dyrektywę Rady 84/631/EWG do postępu technicznego. Aneks I został ponadto znowelizowany dyrektywą Rady 86/12 I/EWG z dnia 8 kwietnia 1986 (OJ L 100, 16.4.1986, s. 20), w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii. Artykuły 3, 4, 5, 7 i 17 dyrektywy 84/631/EWG znowelizowano dyrektywą Rady 86/279/EWG z dnia 12 czerwca 1986 (OJ L 181, 4.7.1986, s. 13). Aneksy II i IV zostały znowelizowane dyrektywą Komisji 87/112/EWG z dnia 23 grudnia 1986 (OJ L 48, 17.2.1987, s. 31), po raz drugi dostosowującą dyrektywę Rady 84/631/EWG do postępu technicznego.

[W niniejszym biuletynie nie publikujemy aneksów 1-IV]

⁵⁰ OJ C 53, 25.2.1983, s. 3 i OJ C 186, 117.1983, s. 3.

⁵¹ OJ C 184, 11.7.1983, s. 50.

⁵² OJ C 176, 4.7.1983, s. 4.

⁵³ OJ C 112, 20.12.1973, s. 3.

⁵⁴ OJ C 139, 13.6.1977, s. 3.

⁵⁵ OJ C 46, 17.2.1983, s. 1.

rzającą do kontroli usuwania niebezpiecznych odpadów;

zważywszy, że stosownie do dyrektywy Rady 78/319/EWG z dnia 20 marca 1978 dotyczącej odpadów toksycznych i niebezpiecznych⁵⁶, państwa członkowskie powinny podjąć konieczne działania dla zapewnienia, że odpady toksyczne i niebezpieczne będą usuwane bez narażania na niebezpieczeństwo zdrowia ludzkiego i szkody dla otoczenia;

zważywszy, że konieczny może być przewóz odpadów między państwami członkowskimi lub między państwami członkowskimi a innymi państwami w celu usuwania odpadów w możliwie najlepszych warunkach;

zważywszy, że jakiegokolwiek różnice między postanowieniami dotyczącymi usuwania niebezpiecznych odpadów, już stosowanymi lub przygotowanymi w różnych państwach członkowskich, mogą zakłócać warunki konkurencji wpływając w ten sposób bezpośrednio na funkcjonowanie wspólnego rynku; że istnieją, w szczególności, różnice między procedurami stosowanymi dla nadzoru i kontroli przewozu przez granice niebezpiecznych odpadów w obrębie Wspólnoty; że jest zatem konieczne przybliżenie przepisów prawnych w tej dziedzinie zgodnie z artykułem 100 Traktatu;

zważywszy, że dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 dotycząca odpadów⁵⁷, dyrektywa Rady 76/403/EWG z dnia 16 kwietnia 1976 dotycząca usuwania polichlorobifenyli i polichloroterfenyli⁵⁸ oraz dyrektywa Rady 78/319/EWG wprowadziły już pewne postanowienia dotyczące usuwania niebezpiecznych odpadów, lecz nie uregulowały jeszcze nadzoru i kontroli przewozu niebezpiecznych odpadów przez granice;

zważywszy, że skuteczny i spójny system nadzoru i kontroli przewozu niebezpiecznych odpadów przez granice państw nie powinien utrudniać handlu w obrębie Wspólnoty i wpływać na warunki konkurencji;

zważywszy, że rosnące rozmiary dalekobieżnego transportu niebezpiecznych odpadów przez granice państw we Wspólnocie wiążą się ze zwiększo-

---

⁵⁶ OJ L 84, 31.3.1978, s. 43.

⁵⁷ OJ L 194, 25.7.1975, s. 3.

⁵⁸ OJ L 108, 26.4.1976, s. 41.

nym ryzykiem, co wymaga nadzoru i kontroli niebezpiecznych odpadów od chwili ich powstania do czasu ich przeróbki lub ostatecznej bezpiecznej likwidacji;

zważywszy, że wymaga to obligatoryjnego zawiadomienia o przewozie niebezpiecznych odpadów przez granice państw i jednolitego listu przewozowego;

zważywszy, że kompetentne władze państw członkowskich stanowiących miejsce przeznaczenia odpadów powinny mieć możliwość wniesienia sprzeciwu wobec przewozu odpadów; że każdy sprzeciw powinien spełniać pewne kryteria i być należycie uzasadniony;

zważywszy, że jest również pożądane, by państwa członkowskie miejsca wysyłki i państwa członkowskie tranzytu, mogły, w określonych przypadkach, ustalać warunki przewozu odpadów na swym terytorium;

zważywszy, że ponadto, w pewnych sytuacjach i pod pewnymi warunkami, państwa członkowskie miejsca wysyłki powinny mieć możliwość sprzeciwienia się przewozowi;

zważywszy, że w przypadku odpadów przewożonych poza terytorium Wspólnoty, powinno być powiadomione również trzecie państwo miejsca przeznaczenia i, w razie potrzeby, trzecie państwo tranzytu;

zważywszy, że w tym przypadku, dla zapewnienia skutecznej kontroli przewozu niebezpiecznych odpadów przez granice państw, władze celne ostatniego państwa członkowskiego, przez którego terytorium ma nastąpić przewóz, powinny wysłać kopię listu przewozowego do kompetentnych władz swego państwa członkowskiego; że właściciel powinien potwierdzić kompetentnym władzom państwa członkowskiego miejsca wysyłki, że odpady opuściły terytorium Wspólnoty;

zważywszy, że w pewnych okolicznościach może być zastosowana ogólna procedura powiadamiania (notyfikacji);

zważywszy, że informacje dotyczące danych odpadów, producentów, istnienia umowy z odbiorcą, postanowień dotyczących trasy i ubezpieczenia

oraz warunków wykonywania operacji transportu powinny być wysyłane do kompetentnych władz zainteresowanych państw członkowskich jako część procedury notyfikacji;

zważywszy, że w celu uniknięcia niepotrzebnego zagrożenia, niebezpieczne odpady powinny być odpowiednio paczkowane i etykietowane (oznakowane); że odpadom powinny towarzyszyć instrukcje dotyczące postępowania w przypadku niebezpieczeństwa lub wypadku, w celu ochrony ludzi i środowiska przed zagrożeniem, które może powstać podczas operacji;

zważywszy, że państwa członkowskie mogą ustalić punkty przekraczania granicy (przejścia graniczne), po konsultacji z Komisją;

zważywszy, że zgodnie z zasadą: „ten, kto zanieczyszcza, płaci”, koszty procedury notyfikacji, łącznie z kosztami kontroli i analizy, powinny być ponoszone przez właściciela i/lub producenta odpadów;

zważywszy, że jest rzeczą ważną określenie odpowiedzialności producenta i wszelkich innych osób, które mogą odpowiadać za szkody, i warunków jej egzemplifikowania, w celu zagwarantowania skutecznego i zadowalającego kompensowania szkód, które mogą powstawać podczas przewozu niebezpiecznych odpadów; że Rada powinna podjąć działania najpóźniej w ciągu trzech lat od wprowadzenia tej dyrektywy; że Rada powinna w tym samym czasie podjąć także decyzję dotyczącą systemu ubezpieczeń;

zważywszy, że pod pewnymi warunkami, odpady metali nieżelaznych przeznaczone do ponownego użytkowania, regeneracji lub recykulacji nie powinny być objęte postanowieniami tej dyrektywy;

zważywszy, że państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji wszelkie informacje dotyczące realizacji tej dyrektywy i muszą w szczególności co dwa lata przygotowywać sprawozdania, na podstawie których Komisja opracuje sprawozdanie sumaryczne;

zważywszy, że komitet techniczny ustanowiony zgodnie z dyrektywą 78/319/EWG powinien być także upoważniony do opracowania i dostosowania w razie potrzeby jednolitego świadectwa przewozowego do jednolitej deklaracji przewidzianej w tej dyrektywie, a także do adaptacji listy konwen-

cji stanowiącej aneks do tej dyrektywy —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zgodnie z postanowieniami tej dyrektywy, państwa członkowskie podejmą konieczne działania w zakresie nadzoru i kontroli, z zamiarem ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, przewozu przez granice państw niebezpiecznych odpadów, zarówno w obrębie Wspólnoty, jak i w przypadku wjazdu na terytorium Wspólnoty i/lub jego opuszczania.

Artykuł 2

1. Dla celów tej dyrektywy:

a) określenie „odpady niebezpieczne”, dalej zwane „odpadami”, oznacza:

— odpady toksyczne i niebezpieczne zgodnie z definicją podaną w artykule 1(b) dyrektywy 78/319/EWG, z wyjątkiem rozpuszczalników chlorowanych i organicznych wymienionych w punktach 13 i 14 aneksu do tej dyrektywy,

— PCB zgodnie z definicją podaną w artykule 1(a) dyrektywy 76/403/EWG;

b) określenie „kompetentne władze” zainteresowanych państw członkowskich oznacza: mianowane zgodnie z artykułem 16 kompetentne władze państwa członkowskiego miejsca przeznaczenia odpadów, państwa członkowskiego wysyłki odpadów i, tam gdzie ma to zastosowanie, państwa lub państw członkowskich tranzytu odpadów;

c) określenie „producent odpadów” oznacza: każdą osobę, której działalność powoduje powstawanie odpadów (producent pierwotny) i/lub każdą osobę, która przeprowadza przeróbkę wstępną, mieszanie lub inne operacje prowadzące do zmiany charakteru lub składu tych odpadów;

d) określenie „właściciel odpadów” oznacza: producenta odpadów albo jakąkolwiek inną osobę lub przedsiębiorstwo, które zamierza przewozić lub zleca przewożenie odpadów przez granice państw;

e) określenie „odbiorca odpadów” oznacza: osobę lub przedsiębiorstwo, do którego przewozi się odpady w celu ich likwidacji;

f) określenie „usuwanie” oznacza: usuwanie według definicji podanej w artykule l(c) dyrektywy 78/319/EWG.

2. Wyrzucanie na wybrzeże odpadów powstających w wyniku normalnego działania statków, łącznie ze ściekami (wodą odpływową i pozostałościami) nie jest w rozumieniu tej dyrektywy przewozem odpadów przez granice państw.

Artykuł 3

1. Tam, gdzie właściciel odpadów zamierza je przewozić lub zlecać ich przewożenie z jednego państwa członkowskiego do drugiego, przez jedno lub więcej państw członkowskich, albo przewozić je do państwa członkowskiego z państwa trzeciego lub z państwa członkowskiego do państwa trzeciego, musi powiadomić kompetentne władze państwa członkowskiego odpowiedzialne za wydanie potwierdzenia odbioru, z kopią dla kompetentnych władz innych zainteresowanych państw członkowskich i, tam gdzie to jest potrzebne, dla trzeciego państwa miejsca przeznaczenia i/lub trzeciego państwa (państw) tranzytu.

2. Zawiadomienie (notyfikacja) będzie miało formę jednolitego listu przewozowego, zwanego w dalszym ciągu „listem przewozowym”, który należy opracować zgodnie z artykułem 15 i którego treść jest podana w aneksie⁵⁹.

3. Zawiadamiając w taki sposób kompetentne władze państwa członkowskiego odpowiedzialnego za wydanie potwierdzenia odbioru, właściciel odpadów udzieli władzom zadowolającym informacji, dotyczących w szczególności:

— źródła i składu odpadów, łącznie ze zidentyfikowaniem produ-

---

⁵⁹ Formularz w aneksie I dotyczący przewozu niebezpiecznych odpadów przez granice państw musi być wypełniony zgodnie z instrukcjami podanymi w aneksie IV dyrektywy Komisji 85/469/EWG.

centa, a w przypadku odpadów z różnych źródeł, szczegółowego spisu odpadów łącznie ze zidentyfikowaniem, tam gdzie taka informacja istnieje, pierwotnego producenta;

- trasy przewozu oraz ubezpieczenia od szkód stron trzecich;
  - działań, które należy podjąć dla zapewnienia bezpiecznego transportu oraz, w szczególności, dopełnienia przez przewoźnika warunków ustalonych przez państwa członkowskie zainteresowane takimi operacjami transportu;
  - istnienia umowy z odbiorcą odpadów, który powinien mieć odpowiednie uprawnienia techniczne do usuwania danych odpadów w warunkach nie stwarzających zagrożenia dla zdrowia ludzkiego i środowiska. Jeżeli odpady składa się, przerabia lub wyrzuca na terenie państwa członkowskiego, odbiorca musi również mieć zezwolenie zgodnie z artykułem 9 dyrektywy 78/319/EWG lub artykułem 6 dyrektywy 76/403/EWG.

4. W przypadku przewozu odpadów z państwa członkowskiego do państwa trzeciego właściciel odpadów musi uzyskać zgodę trzeciego państwa miejsca przeznaczenia przed podjęciem procedury notyfikacji przewidzianej w ustępie 3. Notyfikacja musi zawierać zadowalającą informację o takiej zgodzie.

Artykuł 4

1. Przewóz odpadów przez granice państw nie może zostać zrealizowany, zanim kompetentne władze państw wymienionych w ustępie 2a), b) lub c) nie potwierdzą otrzymania notyfikacji (zawiadomienia). Potwierdzenie powinno zostać wpisane w list przewozowy.

2. Nie później niż w miesiąc po otrzymaniu notyfikacji, potwierdzenie jej otrzymania lub jakiegokolwiek zastrzeżenia wysunięte zgodnie z ustępem 3 powinny być przesłane właścicielowi odpadów:

- a) przez kompetentne władze państwa członkowskiego miejsca przeznaczenia;
- lub

b) w przypadku przewozu odpadów z państwa trzeciego tranzytem przez Wspólnotę w celu likwidacji poza obszarem Wspólnoty — przez kompetentne władze ostatniego państwa członkowskiego, przez terytorium którego ma przechodzić transport;

lub

c) w przypadku przewozu odpadów z państwa członkowskiego w celu likwidacji poza Wspólnotą w państwie trzecim — przez kompetentne władze państwa członkowskiego miejsca wysyłki, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w ostatnim podstępie tego ustępu, z kopią dla odbiorcy odpadów i dla kompetentnych władz innych zainteresowanych państw członkowskich, a także, w razie potrzeby, dla państwa trzeciego miejsca przeznaczenia i państwa trzeciego (państw trzecich) tranzytu.

W przypadku gdy odpady są usuwane w państwie trzecim sąsiadującym z ostatnim państwem członkowskim tranzytu, to ostatnie będzie uprawnione do wydania potwierdzenia odbioru lub do zgłaszania wszelkich zastrzeżeń zamiast państwa członkowskiego wymienionego w punkcie c). Państwo członkowskie tranzytu, które zamierza skorzystać z nadanego mu w tym punkcie uprawnienia, zawiadomi o tym Komisję i inne państwa członkowskie. Nie może ono skorzystać z tego uprawnienia wcześniej niż po trzech miesiącach od daty wspomnianego zawiadomienia.

3. Zastrzeżenia muszą być uzasadnione w oparciu o prawa i rozporządzenia dotyczące ochrony środowiska, ogólnej polityki i bezpieczeństwa publicznego lub ochrony zdrowia, które są zgodne z dyrektywą, z innymi dokumentami Wspólnoty lub z konwencjami między narodowymi w tym przedmiocie zawartymi przez zainteresowane państwa członkowskie przed notyfikacją tej dyrektywy.

4. Natychmiast po rozwiązaniu problemów wywołujących zastrzeżenia kompetentnych władz państwa członkowskiego wymienionych w ustępie 2, w zadowalający je sposób, wyślą one potwierdzenie do właściciela odpadów z kopią dla odbiorcy odpadów i dla kompetentnych władz innych zainteresowanych państw członkowskich, oraz, w razie potrzeby, dla trzeciego państwa miejsca przeznaczenia i państwa trzeciego (państw trzecich) tranzytu.

5. Potwierdzenie wysyłane przez kompetentne władze państwa członkowskiego wymienione w ustępie 2 do właściciela odpadów zgodnie z tym artykułem nie zwalnia właściciela tych odpadów i wszelkich innych osób z ich obowiązków wynikających z istniejących przepisów państwowych i przepisów Wspólnoty.

6. Z zastrzeżeniem ustępów 1 i 2 kompetentne władze państwa członkowskiego miejsca wysyłki i państwa członkowskiego (państw członkowskich) tranzytu (jeżeli takie występują) powinny w ciągu 15 dni od dnia notyfikacji ustalić, w razie potrzeby, warunki przewozu odpadów przez ich terytorium. Warunki te, które powinny zostać zakomunikowane właścicielowi odpadów, z kopią dla kompetentnych władz zainteresowanych państw członkowskich, nie mogą być bardziej surowe (rygorystyczne) od warunków dotyczących podobnych przewozów odbywających się całkowicie w obrębie danego państwa członkowskiego i powinny dostatecznie uwzględniać istniejące umowy. Właściciel odpadów musi zastosować się do tych warunków, by mieć możliwość dokonania przewozu odpadów.

Nie później niż 20 dni po otrzymaniu notyfikacji, kompetentne władze państwa członkowskiego miejsca wysyłki mogą wysunąć zastrzeżenia ze względu na to, że przewóz odpadów wpłynie ujemnie na realizację planów opracowanych stosownie do artykułu 12 dyrektywy 78/319/EWG lub artykułu 6 dyrektywy 76/403/EWG albo że koliduje on ze zobowiązaniami wynikającymi z umów międzynarodowych w tym przedmiocie zawartymi przez państwo członkowskie przed notyfikacją tej dyrektywy. Zastrzeżenia takie zostaną zakomunikowane właścicielowi odpadów z kopią dla kompetentnych władz zainteresowanych państw członkowskich.

Artykuł 5

1. Właściciel odpadów może zastosować ogólną procedurę notyfikacji tam, gdzie odpady o jednakowych właściwościach fizycznych i chemicznych są przewożone (przesyłane) regularnie do tego samego odbiorcy przez ten sam urząd celny przy wyjeździe z państwa członkowskiego miejsca wysyłki, ten sam urząd celny przy wjeździe do państwa członkowskiego miejsca prze-

znaczenia i, w przypadku tranzytu, przez te same urzędy celne przy wjeździe do i wyjeździe z państwa członkowskiego (państw członkowskich) tranzytu.

2. Kompetentne władze państwa członkowskiego wymienione w artykule 4(2) oraz, tam gdzie ma to zastosowanie, państw członkowskich tranzytu, mogą zgodzić się na zastosowanie tej ogólnej procedury notyfikacji pod warunkiem dostarczenia pewnych informacji, takich, jak dokładne ilości lub okresowe listy odpadów, które mają być przewożone.

3. Zgodnie z ogólną procedurą notyfikacji, pojedyncze potwierdzenie w znaczeniu artykułu 4(1) może obejmować kilka przewozów (przesyłek) odpadów, w maksymalnym okresie jednego roku.

4. Ogólnej notyfikacji dokonuje się przy użyciu listu przewozowego.

Artykuł 6

1. Po otrzymaniu potwierdzenia wymienionego w artykułach 4 i 5 właściciel odpadów musi wypełnić list przewozowy i wysłać kopie do kompetentnych władz zainteresowanych państw członkowskich i do zainteresowanych państw trzecich, przed dokonaniem przewozu.

2. Każdemu przewozowi powinna towarzyszyć kopia listu przewozowego, łącznie z potwierdzeniem.

3. Wszystkie przedsiębiorstwa uczestniczące następnie w przewozie powinny wypełnić list przewozowy tam, gdzie to jest wskazane, podpisać go i zachować jego kopię.

4. W ciągu 15 dni od daty odbioru odpadów, odbiorca powinien wysłać do właściciela odpadów, kompetentnych władz zainteresowanych państw członkowskich i do zainteresowanych państw trzecich kopie należycie wypełnionego listu przewozowego. Kopie te powinny być przechowywane co najmniej przez dwa lata.

Artykuł 7

1. Na zasadzie odstępstwa od artykułu 6(4), gdy odpady opuszczają Wspólnotę i mają być zlikwidowane poza Wspólnotą, służby celne w ostatnich państwach członkowskich, przez które przechodzi przesyłka, powinny wysłać kopię listu przewozowego do kompetentnych władz swego państwa członkowskiego, które, w przypadku wymienionym w artykule 4(2) (c), powinno także wysłać kopię do kompetentnych władz państwa członkowskiego wysyłki. Kopie te powinny być przechowywane co najmniej przez dwa lata.

2. Właściciel odpadów powinien także oświadczyć lub potwierdzić kompetentnym władzom państw członkowskich wymienionym w artykule 4(2) (b) lub (c), nie później niż w sześć tygodni po opuszczeniu Wspólnoty przez odpady, że dotarły one do miejsca przeznaczenia i wskazać ostatni urząd celny we Wspólnocie, przez który przeszła przesyłka.

Artykuł 8

1. Przewozy przez granice państw (przewozy transgraniczne) muszą spełniać następujące warunki:

- a) odpady muszą być należycie opakowane;
- b) pojemniki muszą mieć odpowiednie etykiety podające, oprócz rodzaju, składu i ilości odpadów, numer (numery) telefonu osoby (osób), od których można uzyskać instrukcje lub radę przez cały czas trwania przewozu;
- c) odpadom muszą towarzyszyć instrukcje, których należy przestrzegać w razie niebezpieczeństwa lub wypadku;
- d) etykiety i instrukcje wymienione w punktach b) i c) muszą być wydrukowane w językach zainteresowanych państw członkowskich.

2. Przyjmuje się, że warunki wymienione w ustępie 1 powinny być przestrzegane tam, gdzie państwo członkowskie stosuje postanowienia wynikające z międzynarodowych konwencji transportowych zestawionych w aneksie II, których państwo to jest stroną, w takim zakresie, w jakim konwencje te dotyczą odpadów będących przedmiotem tej dyrektywy.

Artykuł 9

Państwa członkowskie mogą wyznaczyć punkty przekraczania granicy dla przewozu odpadów, tam gdzie to jest konieczne i po konsultacji z Komisją.

Artykuł 10

Zgodnie z zasadą: „ten, kto zanieczyszcza, płaci”, kosztami realizacji procedury notyfikacji i nadzoru, łącznie z koniecznymi analizami i kontrolą powinien być obciążony przez zainteresowane państwo członkowskie właściciel i/lub producent odpadów pod warunkiem, że koszty te są porównywalne z kosztami takich samych operacji dotyczących tych samych typów odpadów w przypadku, gdy przewóz odbywa się wyłącznie w obrębie danego państwa członkowskiego.

Artykuł 11

1. Z zastrzeżeniem państwowych przepisów dotyczących odpowiedzialności cywilnej, niezależnie od miejsca usuwania odpadów, producent odpadów powinien poczynić wszystkie potrzebne kroki w celu usunięcia lub zlecenia usunięcia odpadów w sposób zapewniający ochronę środowiska, zgodnie z dyrektywami 75/442/EWG i 78/319/EWG i z dyrektywą niniejszą.

2. Państwa członkowskie podejmą wszystkie potrzebne działania, dla zapewnienia wykonania zobowiązań ustalonych w ustępie 1.

3. Rada, działając zgodnie z procedurą powołaną w artykule 100 Traktatu, określi nie później niż do 30 września 1988 warunki realizacji odpowiedzialności cywilnej producenta w przypadku szkody lub odpowiedzialności jakiegokolwiek innej osoby, która może być odpowiedzialna za wspomnianą szkodę oraz określi system ubezpieczeń.

Artykuł 12

1. Państwa członkowskie prześlą Komisji nie później niż do 31 grudnia 1985 nazwę (nazwy), adres (adresy) oraz numery telefonu i teleksu kompetentnych władz oraz instalacji, zakładów lub przedsiębiorstw mających, w znaczeniu ostatniego akapitu artykułu 3(3), zezwolenie na usuwanie odpadów.

Państwa członkowskie będą przysyłać regularnie Komisji wszelkie zmiany danych.

2. Komisja będzie przekazywać bezzwłocznie informacje wymienione w ustępie 1 innym państwom członkowskim.

Artykuł 13

1. Co dwa lata, a po raz pierwszy w dniu 1 października 1987 państwa członkowskie prześlą Komisji sprawozdania dotyczące realizacji tej dyrektywy i sytuacji w dziedzinie przewozów transgranicznych obejmujących ich terytoria.

2. Sprawozdania te powinny w szczególności zawierać następujące informacje:

— transgraniczne przewozy odpadów w wyniku poważnych wypadków (katastrof), zwłaszcza w znaczeniu artykułu 1 dyrektywy Rady 82/501/EWG z dnia 24 czerwca 1982 dotyczącej niebezpieczeństwa poważnych wypadków związanego z pewnymi rodzajami działalności przemysłowej⁶⁰;

— wszelkie istotne zakłócenia w transgranicznym przewozie odpadów objętych tą dyrektywą, które pociągnęły lub mogą pociągnąć za sobą poważne zagrożenie dla ludzi i środowiska;

— ilość i typ odpadów przywiezionych na terytorium tych państw w celu usunięcia oraz ilość i typ odpadów powstających na ich terytorium, a następnie całkowicie wyeksportowanych.

---

⁶⁰ OJ L 230, 5.8.1982, s. 1; patrz tom 3, Chemikalia, ryzyko przemysłowe i biotechnologia (*Chemicals, Industrial Risk and biotechnology*).

Artykuł 14

Na podstawie sprawozdań wymienionych w artykule 13 Komisja będzie przygotowywać co dwa lata sumaryczne sprawozdanie, które przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

Artykuł 15

Komitet techniczny, ustanowiony zgodnie z artykułem 18 dyrektywy 78/319/EWG i działający zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 19 tej dyrektywy, będzie upoważniony do opracowania, zgodnie z informacjami podanymi w aneksach I i III, listu przewozowego łącznie z ogólnymi instrukcjami i jednolitym dokumentem deklaracji wymienionym w artykule 17. Komitet będzie również upoważniony, zgodnie z tą samą procedurą, do dostosowania do postępu technicznego listu przewozowego, dokumentu deklaracji oraz listy międzynarodowych konwencji transportowych podanej w aneksie H

Artykuł 16

Państwa członkowskie zamianują kompetentne władze dla celów artykułu 4.

Artykuł 17

Odpady metali nieżelaznych (w szczególności złom, ścinki, szlam i pył), przeznaczone do ponownego wykorzystania, regeneracji lub recykulacji na podstawie kontraktowego porozumienia dotyczącego takich operacji, nie będą objęte postanowieniami tej dyrektywy, pod warunkiem spełnienia następujących wymogów:

a) właściciel musi złożyć deklarację na jednolitym dokumencie, które go treść jest podana w aneksie UI i który musi towarzyszyć przesyłce, stwierdza-

jąca, że dane materiały mają być poddane wspomnianym operacjom i musi przesłać kopię tego dokumentu do kompetentnych władz państwa członkowskiego wymienionych w artykule 4(2)⁶¹;

b) odbiorca przesyłki musi oświadczyć na tym samym dokumencie, który prześle do kompetentnych władz państwa członkowskiego wymienionych w punkcie a), nie później niż 15 dni po odbiorze materiałów, że wspomniane operacje zostaną faktycznie wykonane.

Artykuł 18

1. Państwa członkowskie podejmą działania konieczne dla zastosowania się do tej dyrektywy od 1 października 1985.

Poinformują o tym bezzwłocznie Komisję.

2. Państwa członkowskie prześlą Komisji teksty postanowień prawa państwowego, przyjętych w dziedzinie objętej tą dyrektywą. Komisja poinformuje o tym inne państwa członkowskie.

Artykuł 19

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 grudnia 1984.

W imieniu Rady

Przewodniczącą

L. KAYANAGH

---

⁶¹ Deklaracja w aneksie UI dotycząca odpadów przeznaczonych do ponownego wykorzystania, regeneracji lub recyklicacji musi być wypełniona zgodnie z instrukcjami podanymi w aneksie IV dyrektywy Komisji 89/465/EWG.

DYREKTYWA RADY
86/279/EWG z dnia 12 czerwca 1986
nowelizująca dyrektywę 84/631/EWG dotyczącą nadzoru i kontroli
w obrębie Wspólnoty Europejskiej transportu niebezpiecznych
odpadów przez granice państw
(transgranicznego przewozu niebezpiecznych odpadów)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności artykułów 100 i 235,

na wniosek Komisji⁶²,

po zajęciu stanowiska przez Parlament Europejski⁶³,

po zajęciu stanowiska przez Komitet Ekonomiczno-Społeczny⁶⁴,

zważywszy, że program działań Wspólnot Europejskich dotyczących środowiska, zatwierdzony przez Radę dnia 22 listopada 1973⁶⁵, którego kontynuacja i realizacja jest przedmiotem rezolucji z dnia 17 maja 1977⁶⁶ i 7 lutego 1983⁶⁷, przewiduje działania Wspólnoty zmierzające do kontroli usuwania niebezpiecznych odpadów;

zważywszy, że stosownie do dyrektywy 78/319/EWG⁶⁸, państwa członkowskie powinny podjąć konieczne działania dla zapewnienia usuwania odpadów toksycznych i niebezpiecznych bez zagrożenia zdrowia ludzkiego i szkody dla środowiska;

---

⁶² OJ C 284, 7.11.1985, s. 5.

⁶³ OJ C 36, 17.2.1986, s. 197.

⁶⁴ OJ C 354, 31.12.1985, s. 4.

⁶⁵ OJ C 112, 20.12.1973, s. 3.

⁶⁶ OJ C 139, 13.6.1977, s. 3.

⁶⁷ OJ C 46, 17.2.1983, s. 1.

⁶⁸ OJ C 84, 31.3.1978, s. 43.

zważywszy, że w tym celu dyrektywa 84/631/EWG⁶⁹ organizuje nadzorowanie i kontrolę transgranicznego przewozu niebezpiecznych odpadów w obrębie Wspólnoty;

zważywszy, że oprócz ochrony środowiska przed zagrożeniem spowodowanym przez takie odpady, należy uwzględnić niebezpieczeństwo skażenia występującego poza terytorium Wspólnoty;

zważywszy, że — w przypadku odpadów przewożonych poza Wspólnotę — ich właściciel musi, zawiadamiając o przewozie, dostarczyć zadowalających informacji dotyczących zgody nieczłonkowskiego państwa przeznaczenia i że odbiorca odpadów musi mieć odpowiednie kwalifikacje techniczne do usuwania odpadów;

zważywszy, że ponadto doświadczenie wykazało, iż w przypadku odpadów wywożonych poza Wspólnotę bardziej celowe jest przyznanie państwu członkowskiemu miejsca wysyłki prawa wydawania potwierdzenia odbioru notyfikacji lub wysuwania zastrzeżeń odnośnie do przewozu; że jednak, w pewnych okolicznościach, możliwość korzystania z tego prawa powinno mieć państwo członkowskie końcowego tranzytu odpadów;

zważywszy, że w celu uwzględnienia tych różnych wymogów, dyrektywa 84/631/EWG powinna być znowelizowana —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Tekst ten został włączony do dyrektywy 84/631/EWG.

---

⁶⁹ OJ L 326, 13.12.1984, s. 31.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie, nie później niż do dnia 1 stycznia 1987, prawa, rozporządzenia i postanowienia administracyjne konieczne dla dostosowania się do tej dyrektywy. Poinformują o tym bezwzględnie Komisje.

2. Państwa członkowskie powinny przekazać Komisji tekst postanowień prawa państwowego, przyjętych w dziedzinie objętej tą dyrektywą.

Artykuł 3

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 1986.

W imieniu Rady
Przewodniczący
P. WINSEMIUS

DYREKTYWA KOMISJI
87/112/EWG z dnia 23 grudnia 1986
dostosowująca do postępu technicznego, po raz drugi, dyrektywę
Rady 84/631/EWG dotyczącą nadzoru i kontroli
w obrębie Wspólnoty Europejskiej
transportu niebezpiecznych odpadów przez granice państw
(transgranicznego przewozu niebezpiecznych odpadów)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

na podstawie dyrektywy Rady 78/319/EWG z dnia 20 marca 1978 dotyczącej odpadów toksycznych i niebezpiecznych⁷⁰, a zwłaszcza jej artykułu 18,

na podstawie dyrektywy Rady 84/631/EWG z dnia 6 grudnia 1984 dotyczącej nadzoru i kontroli w obrębie Wspólnoty Europejskiej transgranicznego przewozu niebezpiecznych odpadów⁷¹, znowelizowanej ostatnio przez dyrektywę Rady 86/279/EWG⁷², a w szczególności jej artykułów 3, 4, 5, 7, 15 i 17,

zważywszy, że dla zapewnienia skutecznego nadzoru i kontroli jest rzeczą konieczną, by właściciel odpadów, który zamierza je przewieźć lub zlecić ich przewóz z jednego kraju członkowskiego do drugiego albo przez jedno lub więcej państw członkowskich, albo przewieźć je do państwa członkowskiego z państwa trzeciego, albo z państwa członkowskiego do państwa trzeciego, powinien poinformować kompetentne władze zainteresowanych państw członkowskich;

---

⁷⁰ OJ L 84, 31.3.1978, s. 43.

⁷¹ OJ L 326, 13.12.1984, s. 31.

⁷² OJ L 181, 4.7.1986, s. 13.

zważywszy, że taka notyfikacja musi być dokonana przy użyciu jednolitego listu przewozowego, którego treść jest podana w aneksie I do dyrektywy 84/631/EWG, znowelizowanej przez dyrektywę 85/469/EWG⁷³, zgodnie z procedurą opisaną w aneksie IV do niej;

zważywszy, że w przypadku przewozów odpadów do kraju poza Wspólnotą konieczne jest znowelizowanie ogólnych instrukcji dotyczących jednolitego listu przewozowego;

zważywszy, że w przypadku odpadów metali nieżelaznych przeznaczonych do ponownego wykorzystania, regeneracji lub recykulacji na podstawie kontraktowego porozumienia, dotyczącego takich operacji, wymagane są jedynie deklaracje na jednolitym dokumencie, zgodnie z aneksem E do dyrektywy 85/469/EWG;

zważywszy, że w przypadku przewozów do krajów poza Wspólnotą, procedura używania tego dokumentu, opisana w nim, powinna zostać znowelizowana;

zważywszy, że działania przewidziane w tej dyrektywie są zgodne z opinią komitetu ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektywy 78/319/EWG dotyczącej toksycznych i niebezpiecznych odpadów —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

---

⁷³ OJ L 272, 12.10.1985, s. 1.

Artykuł 1

Tekst ten został włączony do dyrektywy 84/63 I/EWG.

Artykuł 2

Państwa członkowskie podejmą działania konieczne dla dostosowania się do tej dyrektywy od dnia 1 stycznia 1987. Poinformują o tym bezzwłocznie Komisję.

Artykuł 3

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 grudnia 1986.

w imieniu Komisji
STANLEY CLINTON DAVIS
członek Komisji

DYREKTYWA RADY
85/339/EWG z dnia 27 czerwca 1985

dotycząca pojemników na ciecze przeznaczone do konsumpcji

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykułu 235,

na wniosek Komisji⁷⁴,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁷⁵,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁷⁶,

zważywszy, że programy działań Wspólnot Europejskich dotyczących środowiska z lat 1973⁷⁷, 1977⁷⁸ i 1983⁷⁹ podkreślają m.in. znaczenie recykulacji lub ponownego wykorzystania różnych materiałów zawartych w odpadach;

zważywszy, że artykuł 3 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 dotyczącej odpadów⁸⁰ wzywa do poczynienia odpowiednich kroków dla poparcia zapobiegania, recykulacji i przeróbki odpadów;

zważywszy, że pojemniki na ciecze przeznaczone do konsumpcji są źródłem odpadów;

zważywszy, że oddziaływanie na środowisko zużytych pojemników powinno zostać zmniejszone i że należy dążyć do zredukowania zużycia energii i surowców;

---

⁷⁴ OJ C 204, 13.8.1981, s. 6.

⁷⁵ OJ C 242, 119.1983, s. 92.

⁷⁶ OJ C 343, 31.12.1981, s. 23.

⁷⁷ OJ C 112, 20.12.1973, s. 1.

⁷⁸ OJ C 139, 13.6.1977, s. 33.

⁷⁹ OJ C 46, 17.11.1983, s. 1.

⁸⁰ OJ L 194, 25.7.1975, s. 39.

zważywszy, że dla osiągnięcia tych celów, państwa członkowskie powinny opracować programy redukcji ciężaru i/lub objętości pojemników na napoje w przeznaczonych do likwidacji odpadach z gospodarstw domowych;

zważywszy, że dla osiągnięcia tych celów, państwa członkowskie powinny, korzystając z środków prawnych lub administracyjnych albo przez zawieranie dobrowolnych porozumień, podjąć działania dotyczące m.in. edukacji konsumentów, ponownego napełniania i recykulacji pojemników i innowacji technologicznych;

zważywszy, że działania podjęte przez państwa członkowskie powinny, tam gdzie to jest potrzebne, uwzględniać warunki ekonomiczne, przemysłowe i rynkowe;

zważywszy, że działania podjęte przez państwa członkowskie powinny również uwzględniać wymogi dotyczące zdrowia publicznego; że w tym celu, do czasu przyjęcia przez Wspólnotę postanowień w tej sprawie, państwa członkowskie mogą podjąć lub kontynuować działania dotyczące produkcji nowych pojemników;

zważywszy, że działania podjęte przez państwa członkowskie dla dostosowania się do tej dyrektywy muszą być zgodne z postanowieniami Traktatu, w szczególności dotyczącymi swobodnego przepływu towarów;

zważywszy, że Komisja powinna być powiadomiona o takich działaniach w okresie powstawania projektu, tak by mogła rozważyć je w świetle istniejących umów i, tam gdzie to jest potrzebne, poprosić państwa członkowskie o zawieszenie tych działań;

zważywszy, że ponieważ Traktat nie przewiduje koniecznych do tego celu uprawnień, należy odwołać się do artykułu 235 Traktatu —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Celem tej dyrektywy jest zaproponowanie licznych środków dotyczących produkcji, marketingu, używania, recykulacji i ponownego napełniania

pojemników na napoje i usuwania pojemników zużytych, w celu zmniejszenia ich ujemnego oddziaływania na środowisko i zachęcenia do redukcji zużycia energii i surowców w tej dziedzinie.

Artykuł 2

Dla celów tej dyrektywy:

a) określenie „ciecze przeznaczone do konsumpcji” oznacza: ciecze konsumowane przez człowieka, zestawione w aneksie I;

b) określenie „pojemnik” oznacza: wszelkie butelki, puszki, słoje, pudełka kartonowe lub wszelkie inne typy zamkniętych pojemników (z wyjątkiem beczek i baryłek) zawierających ciecze przeznaczone do konsumpcji, wykonane ze szkła, metalu, tworzywa sztucznego, papieru lub dowolnego innego materiału;

c) określenie „pojemnik wielokrotnego użytku” oznacza: dowolny pojemnik, przeznaczony do regeneracji (odzyskania) dla ponownego napełnienia po użyciu;

d) określenie „system kaucji” oznacza: system polegający na płaceniu sprzedawcy przez nabywcę pewnej sumy, zwracanej po zwrocie pojemnika;

e) określenie „recykulacja pojemników” oznacza: wyrób nowych pojemników lub innych produktów z pojemników zużytych lub wykorzystanie tych ostatnich jako paliwa.

Artykuł 3

1. Stosownie do celów wymienionych w artykule 1, państwa członkowskie opracują programy redukcji ciężaru i/lub objętości pojemników na ciecze przeznaczone do konsumpcji w odpadach gospodarstwa domowego przeznaczonych do likwidacji.

2. Najpierw należy opracować programy dla okresu rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 1987 i powiadomić o nich Komisję przed tą datą.

3. Programy te powinny być regularnie korygowane i aktualizowane,

przynajmniej co cztery lata, z uwzględnieniem w szczególności postępu technicznego i zmieniających się warunków ekonomicznych.

4. Programy te powinny uwzględniać wpływ przewidywanych środków na zużycie energii i zmierzać do możliwie maksymalnej redukcji ogólnego użycia energii.

Artykuł 4

1. W ramach programów omówionych w artykule 3 i z należyтым uwzględnieniem postanowień Traktatu, dotyczących swobodnego przepływu towarów, państwa członkowskie powinny, stosując środki prawne lub administracyjne albo przez dobrowolne porozumienia, podjąć działania zmierzające m.in. do:

a) uświadamiania konsumentom korzyści związanych ze stosowaniem pojemników wielokrotnego użytku, recykulacją pojemników i eliminowaniem zużytych pojemników z odpadów gospodarstwa domowego;

b) ułatwiania ponownego napełniania i/lub recykulacji pojemników na ciecze przeznaczone do konsumpcji;

c) gdy chodzi o pojemniki jednorazowego użytku:

— popierania selektywnego zbierania pojemników,

— opracowania skutecznych metod odzyskiwania pojemników z odpadów gospodarstwa domowego,

— rozszerzenia rynku zbytu materiałów odzyskanych z pojemników, w stopniu wykonalnym ekonomicznie;

d) popierania postępu technicznego i wprowadzania na rynek nowych typów pojemników, mającego w szczególności na celu zmniejszenie zużycia surowców, ułatwienie recykulacji i ostatecznego usuwania pojemników stanowiących odpady, a także ogólne oszczędzanie energii;

e) utrzymania i, tam gdzie to jest możliwe, zwiększenia udziału pojemników wielokrotnego użytku i/lub pojemników recykulowanych i/lub zmniejszenie udziału pojemników nie recykulowanych lub pojemników jednorazowego użytku, tam gdzie pozwalają na to warunki przemysłowe i rynkowe.

2. W kontekście działań wymienionych w ustępie 1 i z należyтым uwzględnieniem postanowień Traktatu i innych postanowień Wspólnoty w

tej sprawie, należy szczególną uwagę poświęcić problemom zdrowia, uwzględniając techniczne właściwości stosowanych materiałów, wymogi bezpieczeństwa oraz prawa dotyczące własności przemysłowej i handlowej.

W tym celu i w oczekiwaniu na rozporządzenia Wspólnoty w tej sprawie, państwa członkowskie mogą, ze względów zdrowotnych, podjąć lub podtrzymać istniejące działania, w celu wykluczenia stosowania w produkcji nowych pojemników pewnych materiałów lub substancji odzyskiwanych ze zużytych pojemników.

Artykuł 5

1. Państwa członkowskie podejmą działania dla zapewnienia, by na nowych pojemnikach wielokrotnego użytku lub na ich etykietach znajdowała się odpowiednia informacja. Informacja ta powinna być łatwo widoczna i dobrze czytelna, również po otwarciu pojemnika.

Obowiązek ten nie dotyczy — przez okres 10 lat od daty ogłoszenia tej dyrektywy — istniejących systemów handlowych stosujących szklane butelki wielokrotnego użytku, na których odpowiednia informacja jest umieszczona w sposób trwały.

Tam, gdzie od dłuższego czasu sprzedaje się ciecze przeznaczone do konsumpcji, np. mleko lub śmietanę, stosując dobrze utrwalony system odzyskiwania butelek szklanych, nie jest konieczne umieszczanie na pojemnikach informacji o ich przeznaczeniu do wielokrotnego użytkowania.

2. Tam, gdzie stosuje się system kaucji, państwa członkowskie podejmą odpowiednie działania dla zapewnienia, by konsument był dokładnie poinformowany o wysokości kaucji.

Artykuł 6

Co cztery lata państwa członkowskie powinny przesłać Komisji sprawozdania dotyczące działań podjętych zgodnie z programami wymienionymi w artykule 3 i osiągniętych wyników zgodnie z wytycznymi podanymi w anek-

sie n.

Artykuł 7

1. Państwa członkowskie powiadomią Komisję o wszystkich wydanych prawach, rozporządzeniach i przepisach administracyjnych i o wszystkich dobrowolnych porozumieniach wymienionych w artykule 4(1), o zasięgu państwowym lub regionalnym (lokalnym), dotyczących realizacji tej dyrektywy.

2. Z zastrzeżeniem dyrektywy Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 ustalającej procedurę dostarczania informacji dotyczących norm i przepisów technicznych⁸¹, przed podjęciem takich działań, państwa członkowskie przekażą Komisji projekty tekstów w celu umożliwienia zbadania ich w świetle istniejących umów i, w razie potrzeby, zwrócenia się do państw członkowskich z prośbą o zawieszenie ich przyjęcia.

Artykuł 8

Państwa członkowskie podejmą działania konieczne dla dostosowania się do tej dyrektywy w ciągu 24 miesięcy od daty notyfikacji⁸².

Artykuł 9

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 27 czerwca 1985.

W imieniu Rady
Przewodniczący
A. BIONDI

---

⁸¹ OJ L 109, 26.4.1983, s. 8; patrz tom 1, Polityka ogólna (*General Policy*).

⁸² Dyrektywa ta została przekazana państwom członkowskim dnia 3 lipca 1985.

ANEKS I**CIECZE PRZEZNACZONE DO KONSUMPCJI WYMIENIONE W
ARTYKULE 2**

1. Mleko i ciekłe produkty mleczne, aromatyzowane lub nie aromatyzowane, z wyjątkiem jogurtu i kefiru. 1 Oleje jadalne⁸³.
3. Soki owocowe i warzywne oraz nektary owocowe.
4. Naturalna woda mineralna, woda źródłana, woda napowietrzona i woda stołowa.
5. Niealkoholowe napoje chłodzące.
6. Piwo, także piwo bezalkoholowe.
7. Wino ze świętych winogron, moszcz z winogron, którego fermentacja została zahamowana przez dodanie alkoholu.
8. Wermuty i inne wina ze świeżych winogron zawierające dodatki aromatycznych roślin lub ekstraktów.
9. Jabłecznik, wino z gruszek, miód pitny i inne napoje sfermentowane.
10. Alkohol etylowy, nie denaturowany, o mocy mniejszej niż 80% obj.; wódki, likiery i inne napoje alkoholowe; złożone preparaty alkoholowe do wyrobu napojów alkoholowych.
11. Ocet spirytusowy i rozcieńczony syntetyczny kwas octowy.

---

⁸³ Większość pojemników na oleje i ocet nie nadaje się do wielokrotnego użytku, lecz może być poddana recyrkulacji.

ANEKS II

WYTYCZNE DO SPRAWOZDAŃ WYSYŁANYCH DO KOMISJI, STOSOWNIE DO ARTYKUŁU 6

Informacje wysyłane do Komisji, stosownie do artykułu 6 powinny, w miarę możliwości, obejmować szczegółowe dane dotyczące:

- ilości butelkowanych cieczy przeznaczonych do konsumpcji, oddzielnie dla każdego typu cieczy i użytych pojemników,
- ilości ponownie wykorzystanych i poddawanych recykulacji pojemników, oddzielnie dla każdego typu materiału,
- ilości pojemników, których ponownie nie wykorzystano, ani nie poddano recykulacji, oddzielnie dla każdego typu materiału,
- zużycia energii związanego z produkcją i stosowaniem pojemników,
- metod użytych do gromadzenia i przetwarzania powyższych informacji.

DYREKTYWA RADY
86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986
w sprawie ochrony środowiska, a zwłaszcza gleby,
w przypadku stosowania w rolnictwie osadu ściekowego
(odchodów kanałowych)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH —

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 100 i 235,

na wniosek Komisji⁸⁴,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁸⁵,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁸⁶,

zważywszy, że celem tej dyrektywy jest uregulowanie zastosowania osadu ściekowego w rolnictwie w taki sposób, by zapobiec jego szkodliwemu oddziaływaniu na glebę, rośliny, zwierzęta i ludzi, zachęcić natomiast do jego prawidłowego używania;

zważywszy, że różnice w przepisach państw członkowskich dotyczących zastosowania w rolnictwie osadu ściekowego mogą wpływać na funkcjonowanie wspólnego rynku; że należy zachęcać do przybliżenia przepisów prawnych w tej dziedzinie, zgodnie z artykułem 100 Traktatu;

zważywszy, że osad ściekowy stosowany w rolnictwie nie jest objęty dyrektywą Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 dotyczącą odpadów⁸⁷;

---

⁸⁴ OJ C 264, 8.10.1982, s. 3 i OJ C 154, 14.6.1984, s. 6.

⁸⁵ OJ C 77, 19.3.1984, s. 136.

⁸⁶ OJ C 90, 5.4.1983, s. 27.

⁸⁷ OJ L 194, 25.7.1975, s. 39.

zważywszy, że środki przewidziane w dyrektywie Rady 78/319/EWG z dnia 20 marca 1978 dotyczącej odpadów toksycznych i niebezpiecznych⁸⁸ mają zastosowanie także w przypadku osadu ściekowego zawierającego lub zanieczyszczonego przez substancje lub materiały zestawione w aneksie do tej dyrektywy, które są tego typu albo występują w takich ilościach lub stężeniach, że stwarzają zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub środowiska;

zważywszy, że należy wprowadzić specjalne zarządzenia dla całkowitego zabezpieczenia ludzi, zwierząt, roślin i środowiska przed szkodliwymi skutkami nie kontrolowanego stosowania osadu ściekowego;

zważywszy, że celem tej dyrektywy jest także ustalenie pewnych wstępnych działań Wspólnoty dotyczących ochrony gleby;

zważywszy, że osad ściekowy może mieć cenne właściwości nawozowe, uzasadnione jest więc zachęcanie do jego stosowania w rolnictwie pod warunkiem, że jest używany w sposób prawidłowy; że stosowanie osadu ściekowego nie może pogarszać jakości gleby i produktów rolniczych;

zważywszy, że niektóre ciężkie metale mogą być toksyczne dla roślin, a także dla ludzi, występują bowiem w zbieranych plonach i że jest konieczne ustalenie obowiązujących wartości granicznych zawartości tych metali w glebie;

zważywszy, że stosowanie osadu ściekowego powinno być zabronione, gdy stężenie wspomnianych metali w glebie przekracza te wartości graniczne;

zważywszy, że ponadto konieczne jest zapobieganie przekraczaniu tych wartości granicznych w wyniku stosowania osadu ściekowego;

zważywszy, że w tym celu konieczne jest ograniczenie ilości ciężkich metali wprowadzanych do ziemi uprawnej: albo przez ustalenie maksymalnych ilości osadu ściekowego stosowanych w ciągu roku i zapewnienie, by graniczne wartości stężenia ciężkich metali w użytym osadzie ściekowym nie

---

⁸⁸ OJ L 84, 31.3.1978, s. 43.

były przekraczane, albo przez zapewnienie, by ilości ciężkich metali wprowadzanych do gleby nie powodowały przekroczenia wspomnianych wartości (obliczanych jako średnie dla okresu 10-letniego);

zważywszy, że osad ściekowy musi podlegać obróbce przed użyciem w rolnictwie; że państwa członkowskie mogą, pomimo to, zezwolić, pod pewnymi warunkami, na stosowanie nie poddanego obróbce osadu ściekowego, bez zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt, w przypadku wstrzykiwania go lub wprowadzania do gleby;

zważywszy, że musi upłynąć pewien okres między użyciem osadu ściekowego a wypędzaniem bydła na pastwisko lub zbieraniem paszy albo pewnych roślin, które zwykle stykają się bezpośrednio z glebą i są spożywane w stanie surowym; że w przypadku owoców i roślin, z wyjątkiem drzew owocowych, stosowanie osadu ściekowego musi być zabronione;

zważywszy, że osad ściekowy powinien być stosowany w warunkach zapewniających ochronę gleby oraz wody powierzchniowej i gruntowej, zgodnie z dyrektywami 75/440/EWG⁸⁹ i 80/68/EWG⁹⁰;

zważywszy, że w tym celu konieczne jest kontrolowanie jakości osadu ściekowego i gleb, na których się go stosuje, a więc wykonywanie analiz i przekazywanie pewnych wyników użytkownikom;

zważywszy, że pewne istotne informacje powinny być przechowywane dla zapewnienia bardziej świadomego stosowania osadu ściekowego w rolnictwie i że informacje takie powinny być przesyłane w postaci okresowych sprawozdań do Komisji; że, na podstawie tych sprawozdań, Komisja sformułuje w razie potrzeby wnioski zmierzające do zapewnienia lepszej ochrony gleby i środowiska;

---

⁸⁹ Dyrektywa Rady 75/440/EWG z dnia 16 czerwca 1975 określająca wymagania jakościowe dla wód powierzchniowych będących źródłem wody pitnej w państwach członkowskich (OJ L 194, 25.7.1975, s. 34); patrz tom 4, Woda (*Water*).

⁹⁰ Dyrektywa Rady 80/68/EWG z dnia 17 grudnia 1979 dotycząca ochrony wód gruntowych przed zanieczyszczeniem wywołanym przez pewne substancje niebezpieczne (OJ L 20, 26.1.1980, s. 43); patrz tom 4, Woda (*Water*).

zważywszy, że osad ściekowy z małych oczyszczalni ścieków przerabiających głównie ścieki gospodarskie stwarza niewielkie zagrożenie dla zdrowia ludzi, zwierząt i roślin, a także dla środowiska, nie powinny więc stosować się do niego przepisy dotyczące informacji i analiz;

zważywszy, że państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia postanowień bardziej rygorystycznych od ustalonych w tej dyrektywie; że o postanowieniach takich powinna być powiadomiona Komisja;

zważywszy, że w związku z postępowaniem technicznym i naukowym może być konieczna szybka adaptacja niektórych wymogów tej dyrektywy; że dla ułatwienia koniecznych do tego celu działań należy ustalić procedurę ścisłej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją i że współpraca taka powinna odbywać się w Komitecie ds. dostosowania się do postępu technicznego i naukowego;

zważywszy, że ponieważ Traktat nie przewiduje koniecznych uprawnień, należy odwołać się do innych niż wynikające z artykułu 235 Traktatu —

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Celem tej dyrektywy jest uregulowanie stosowania osadu ściekowego (odchodów kanałowych) w rolnictwie w taki sposób, by zapobiec jego szkodliwemu oddziaływaniu na glebę, rośliny, zwierzęta i ludzi i zachęcić do prawidłowego stosowania osadu ściekowego.

Artykuł 2

Dla celów tej dyrektywy:

a) określenie „osad ściekowy” oznacza:

(i) osad z oczyszczalni ścieków przerabiających ścieki gospodarskie i komunalne oraz z innych oczyszczalni ścieków przerabiających ścieki mające podobny skład jak ścieki gospodarskie i komunalne;

(ii) osad z dołów gnilnych i innych podobnych urządzeń do przeróbki

ścieków;

(iii) osad z oczyszczalni ścieków innych niż wymienione w podpunktach (i) i (ii);

b) określenie „osad ściekowy uzdatniony” oznacza osad ściekowy, który został poddany obróbce biologicznej, chemicznej lub cieplnej, długotrwałemu przechowywaniu, lub innym odpowiednim procesom w celu znacznego zmniejszenia jego podatności na fermentację i zagrożeń dla zdrowia związanych z jego stosowaniem;

c) określenie „rolnictwo” oznacza uprawę wszystkich typów handlowych roślin spożywczych, łącznie ze stosowanymi w hodowli zwierząt;

d) określenie „stosowanie” oznacza rozsypywanie osadu ściekowego na glebę lub jakikolwiek inny sposób wprowadzania go na powierzchnię gleby i do gleby.

Artykuł 3

1. Osad ściekowy wymieniony w artykule 2(a)(i) może być stosowany w rolnictwie wyłącznie w sposób zgodny z tą dyrektywą.

2. Z zastrzeżeniem dyrektyw 75/442/EWG i 78/319/EWG:

— osad ściekowy wymieniony w artykule 2(a)(ii) może być stosowany w rolnictwie z zachowaniem wszelkich warunków, które zainteresowane państwa członkowskie mogą uważać za konieczne dla ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska,

— osad ściekowy wymieniony w artykule 2(a)(iii) może być używany w rolnictwie tylko w przypadku, gdy jego stosowanie jest uregulowane przez zainteresowane państwo członkowskie.

Artykuł 4

Stężenia ciężkich metali w glebie, do której stosowany jest osad ściekowy, stężenia ciężkich metali w osadzie ściekowym i maksymalne roczne ilości tych ciężkich metali, które mogą być wprowadzone do gleby przeznaczonej pod uprawy, podano w aneksach I A, I B i I C.

Artykuł 5

Z zastrzeżeniem artykułu 12:

1. Państwa członkowskie zabronią stosowania osadu ściekowego tam, gdzie stężenie jednego lub większej liczby metali ciężkich w glebie przekroczy wartości graniczne, które ustaliły zgodnie z aneksem I A i podejmą konieczne działania dla zapewnienia, że te wartości graniczne nie będą przekraczane w wyniku stosowania osadu ściekowego;

2. Państwa członkowskie uregulują stosowanie osadu ściekowego w taki sposób, by akumulacja metali ciężkich w glebie nie doprowadziła do przekroczenia wartości granicznych wymienionych w ustępie 1. W celu osiągnięcia tego zastosują jedną z procedur przewidzianych poniżej w punktach a) i b):

a) państwa członkowskie ustalą maksymalne ilości osadu ściekowego, wyrażone w tonach suchej masy, które można wprowadzić na jednostkę powierzchni gleby w ciągu roku, przestrzegając wartości granicznych stężeń metali ciężkich w osadzie ściekowym, ustalonych zgodnie z aneksem I B, albo

b) państwa członkowskie zapewnią przestrzeganie wartości granicznych metali, wprowadzanych do gleby na jednostkę powierzchni i jednostkę czasu, zgodnie z aneksem I C.

Artykuł 6

Z zastrzeżeniem artykułu 7:

a) osad ściekowy powinien być poddany obróbce przed użyciem go w rolnictwie. Państwa członkowskie mogą jednak zezwolić, na ustalonych przez nie warunkach, na stosowanie nie uzdatnionego osadu ściekowego, jeżeli jest on wstrzykiwany lub wprowadzany do gleby;

b) producenci osadu ściekowego będą regularnie dostarczać użytkownikom wszystkich informacji wymienionych w aneksie II A.

Artykuł 7

Państwa członkowskie zabronią stosowania osadu ściekowego lub dostarczania osadu ściekowego w celu stosowania go w przypadku: a) pastwisk lub roślin pastewnych, jeżeli na pastwisku ma odbywać się wypas, a rośliny pastewne mają być zbierane przed upływem pewnego okresu. Okres ten, który zostanie ustalony przez państwa członkowskie, ze szczególnym uwzględnieniem ich sytuacji geograficznej i klimatycznej, nie może być w żadnym przypadku krótszy niż trzy tygodnie;

b) gleby, na której uprawia się owoce i warzywa, z wyjątkiem drzew owocowych;

c) gruntu przeznaczanego do uprawy owoców i warzyw, które zwykle stykają się bezpośrednio z ziemią i są spożywane w stanie surowym przez okres 10 miesięcy poprzedzających zbiór roślin i podczas samego zbioru.

Artykuł 8

Podczas stosowania osadu ściekowego należy przestrzegać następujących zasad:

— osad ściekowy powinien być stosowany w sposób uwzględniający potrzeby pokarmowe roślin i nie powodujący pogorszenia jakości gleby oraz wody powierzchniowej i wody gruntowej;

— w przypadku stosowania osadu ściekowego na glebach, których pH jest niższe niż 6, państwa członkowskie powinny uwzględnić zwiększoną ruchliwość i dostęp do roślin metali ciężkich i zmniejszyć w razie potrzeby, wartości graniczne, które ustaliły zgodnie z aneksem I A.

Artykuł 9

Osad ściekowy i gleba, na której jest stosowany, powinny być analizowane zgodnie z aneksami II A i II B. Standardowe metody pobierania próbek i analizy podano w aneksie II c.

Artykuł 10

1. Państwa członkowskie zapewnią aktualne rejestrowanie:

- a) ilości wyprodukowanego i ilości dostarczonego do użytku w rolnictwie osadu ściekowego;
- b) składu i właściwości osadu ściekowego z uwzględnieniem parametrów podanych w aneksie II A;
- c) typu obróbki określonego w artykule 2(b);
- d) nazwisk i adresów odbiorców osadu ściekowego i miejsca, gdzie ma on być stosowany.

2. Zarejestrowane dane powinny być dostępne dla kompetentnych władz i powinny stanowić podstawę zbiorczego sprawozdania wymienionego w artykule 17.

3. Informacje o metodach obróbki i wynikach analiz powinny być udostępniane kompetentnym władzom na ich żądanie.

Artykuł 11

Państwa członkowskie mogą wyłączyć z przepisów artykułu 6(b) oraz artykułu 10(l)(b), (c), (d) i ustęp 2 osad ściekowy z oczyszczalni ścieków o wydajności oczyszczania poniżej 300 kg BZT₃ (biochemiczne zapotrzebowanie tlenu) dziennie, przeznaczonych przede wszystkim do obróbki ścieków gospodarskich.

Artykuł 12

Tam, gdzie warunki tego wymagają, państwa członkowskie mogą zastosować środki bardziej rygorystyczne od przewidzianych w tej dyrektywie.

0 każdej decyzji tego rodzaju powinna być powiadomiona Komisja zgodnie z istniejącymi porozumieniami.

Artykuł 13

Adaptacja do postępu technicznego i naukowego, powinna, zgodnie z procedurą omówioną w artykule 15, objąć postanowienia aneksów do tej dyrektywy, pomijając metale i wartości zestawione w aneksach I A, I B i I C, wszelkie czynniki wpływające na wyznaczanie wartości oraz parametry określone analitycznie, podane w aneksach II A i II B.

Artykuł 14

1. Niniejszym powołuje się komitet ds. dostosowania tej dyrektywy do postępu technicznego i naukowego (zwany dalej „komitetem”). Komitet będzie składać się z przedstawicieli państw członkowskich, a jego przewodniczącym będzie przedstawiciel Komisji.

2. Komitet ustali zasady swej procedury.

Artykuł 15

1. Tam, gdzie stosuje się procedurę omówioną w tym artykule, sprawy są kierowane do komitetu przez przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na prośbę przedstawiciela państwa członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży komitetowi projekt działań, który ma być przyjęty. Komitet wyrazi swą opinię o projekcie w terminie, który określi przewodniczący, zależnie od pilności sprawy. Komitet podejmie decyzję większością 54 głosów, przy czym głosy państw członkowskich będą ważone (obliczane) w sposób przewidziany w artykule 148(2) Traktatu. Przewodniczący nie będzie głosować.

3. a) Komisja zastosuje przewidziane środki tam, gdzie są one zgodne z opinią komitetu.

b) Tam, gdzie przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub opinia nie została wydana, Komisja zaproponuje bezzwłocznie Radzie środki, które należy przyjąć. Rada podejmie decyzję kwalifikowaną większością głosów.

c) Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od przedłożenia jej propozycji Rada nie podejmie decyzji, proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję.

Artykuł 16

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie prawa, rozporządzenia i przepisy administracyjne potrzebne dla dostosowania się do tej dyrektywy w ciągu trzech miesięcy od daty jej notyfikacji⁹¹.

Poinformują o tym bezzwłocznie Komisję.

2. Państwa członkowskie zakomunikują Komisji teksty postanowień prawa państwowego, które przyjęły w dziedzinie objętej tą dyrektywą.

Artykuł 17

Pięć lat po notyfikacji tej dyrektywy, a następnie co cztery lata, państwa członkowskie będą przygotowywać zbiorcze sprawozdania dotyczące stosowania osadu ściekowego w rolnictwie, z uwzględnieniem użytych ilości, stosowanych kryteriów i wszelkich napotkanych trudności; prześlą to sprawozdanie do Komisji, która ogłosi zawarte w nim informacje. Na podstawie tego sprawozdania Komisja przedłoży, w razie potrzeby, odpowiednie propozycje dotyczące zwiększenia ochrony gleby i środowiska.

Artykuł 18

Dyrektywa ta jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 1986.

W imieniu Rady
Przewodniczący

P. WINSEMIUS

---

⁹¹ Dyrektywa ta została przekazana państwom członkowskim dnia 17 czerwca 1986.

ANEKS I A

WARTOŚCI GRANICZNE STĘŻEŃ METALI CIĘŻKICH W GLEBIE

(mg/kg suchej masy w próbce reprezentatywnej, zdefiniowanej w aneksie
II C, gleby
o pH wynoszącym 6-7)

Metal	Wartości graniczne'
Kadm	1 do 3
Miedź ²	50 do 140
Nikiel ²	30 do 75
Ołów	50 do 300
Cynk ²	150 do 300
Rtęć	1 do 1,5
Chrom ³	—

¹ Państwa członkowskie, mogą zezwolić na przekraczanie ustalonych przez nie wartości granicznych w przypadku stosowania osadu ściekowego na gruncie, na którym w okresie notyfikacji tej dyrektywy ma następować likwidacja osadu ściekowego, a gdzie jednak uprawia się rośliny przeznaczone wyłącznie na paszę dla zwierząt Państwa członkowskie muszą informować Komisję o liczbie i rodzaju takich miejsc. Muszą również podjąć starania dla zapewnienia, że nie powstanie zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub środowiska.

² Państwa członkowskie mogą zezwolić na przekroczenie w przypadku tych metali ustalonych przez nie wartości granicznych na glebie o pH stale wyższym niż 7. Maksymalne dozwolone stężenia tych metali ciężkich nie

mogą w żadnym przypadku przekraczać tych wartości o więcej niż 50%. Państwa członkowskie muszą również podjąć starania dla zapewnienia, że nie powstanie zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub środowiska, a w szczególności dla wody gruntowej.

³ Obecnie nie jest możliwe ustalenie wartości granicznych dla chromu. Rada ustali te wartości później, w oparciu o propozycje przedłożone przez Komisję, w ciągu roku od daty notyfikacji tej dyrektywy.

ANEKS I B

WARTOŚCI GRANICZNE STĘŻEŃ METALI CIĘŻKICH W OSADZIE ŚCIEKOWYM STOSOWANYM W ROLNICTWIE (MG/KG SUCHEJ MASY)

Metal	Wartości graniczne
Kadm	20 do 40
Miedź	1000 do 1750
Nikiel	300 do 400
Ołów	750 do 1200
Cynk	2500 do 4000
Rtęć	15 do 25
Chrom ¹	—

¹ Obecnie nie jest możliwe ustalenie wartości granicznych dla chromu. Rada ustali te wartości później, w oparciu o propozycje przedłożone przez Komisję, w ciągu roku od daty notyfikacji tej dyrektywy.

ANEKS I C

WARTOŚCI GRANICZNE ILOŚCI METALI CIĘŻKICH, KTÓRE MOGĄ BYĆ WPROWADZONE W CIĄGU ROKU DO ZIEMI UŻYTKOWANEJ ROLNICZO, ŚREDNIO DLA 10 LAT (KG/HA/ROK)

Metal	Wartości graniczne ¹
Kadm	0,15
Miedź	12
Nikiel	3
Ołów	15
Cynk	30
Rtęć	0,1
Chrom	—

¹ Państwa członkowskie mogą zezwolić na przekraczanie tych wartości granicznych w przypadku stosowania osadu ściekowego na gruncie, na którym w okresie notyfikacji tej dyrektywy ma następować likwidacja osadu ściekowego, a gdzie jednak uprawia się rośliny, przeznaczone wyłącznie na paszę dla zwierząt Państwa członkowskie muszą informować Komisję o liczbie i rodzaju takich miejsc. Muszą również podjąć starania dla zapewnienia, że nie powstanie zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub środowiska.

² Obecnie nie jest możliwe ustalenie wartości granicznych dla chromu. Rada ustali te wartości później, w oparciu o propozycje przedłożone przez Komisję, w ciągu roku od daty notyfikacji tej dyrektywy.

ANEKS II A

ANALIZA OSADU ŚCIEKOWEGO

1. Regułą musi być analizowanie osadu ściekowego przynajmniej co sześć miesięcy. Tam, gdzie zmieniają się właściwości oczyszczonych ścieków, częstotliwość analiz musi być zwiększona. Jeżeli wyniki analiz nie ulegają większym zmianom w ciągu roku, osad ściekowy musi być analizowany przynajmniej co dwanaście miesięcy.

2. W przypadku osadu ściekowego z oczyszczalni ścieków wymienionych w artykule

II, jeżeli analiza osadu ściekowego nie została wykonana w ciągu dwunastu miesięcy poprzedzających wprowadzenie w życie, w każdym państwie członkowskim, tej dyrektywy, analiza taka musi być wykonana w ciągu dwunastu miesięcy od daty wprowadzenia w życie tej dyrektywy, lub, w razie potrzeby, w ciągu sześciu miesięcy od daty decyzji zezwalającej na stosowanie w rolnictwie osadu ściekowego z takich oczyszczalni. Państwa członkowskie zadecydują o częstotliwości dalszych analiz, w oparciu o wyniki analiz początkowych, zmiany charakteru oczyszczanych ścieków i inne istotne dane.

3. Z zastrzeżeniem postanowień ustępu 4 niniejszego aneksu analiza powinna obejmować następujące dane:

- sucha masa, substancja organiczna, -pH,
- zawartość azotu i fosforu,
- zawartość kadmu, miedzi, niklu, ołowiu, cynku, rtęci, chromu.

4. W przypadkach, gdy wykazano, ku zadowoleniu kompetentnych władz zainteresowanego państwa członkowskiego, że miedź, cynk i chrom nie występują lub występują tylko w znikomo małych ilościach w ściekach

oczyszczanych przez oczyszczalnię ścieków, państwa członkowskie zdecydować o częstotliwości analiz, które należy wykonywać.

ANEKS II B

ANALIZA GLEBY

1. Kiedykolwiek stosuje się osad ściekowy inny od pochodzącego z oczyszczalni ścieków wymienionych w artykule 11, państwa członkowskie muszą zapewnić, że zawartość metali ciężkich w glebie nie przekroczy wartości granicznych ustalonych zgodnie z aneksem I A. W tym celu państwa członkowskie zdecydować, jakie analizy należy przeprowadzić, uwzględniając dostępne dane naukowe dotyczące właściwości i jednorodności gleby.

2. Państwa członkowskie zdecydować o częstotliwości dalszych analiz, uwzględniając zawartość metalu w glebie przed zastosowaniem osadu ściekowego, ilości i skład użytego osadu ściekowego i inne istotne czynniki

3. Analiza powinna obejmować następujące dane:

- pH,
- zawartość kadmu, miedzi, niklu, ołowiu, cynku, rtęci i chromu.

ANEKS II C

METODY POBIERANIA PRÓBEK I ANALIZY

1. Pobieranie próbek gleby

Reprezentatywne próbki gleby do analizy należy zwykle przygotowywać przez zmieszanie 25 próbek rdzeniowych pobranych z obszaru nie przekraczającego 5 hektarów, zajętego przez tę samą uprawę.

Próbki muszą być pobierane do głębokości 25 cm, jeżeli grubość warstwy gleby nie jest mniejsza od tej wartości; w tym ostatnim przypadku głębokość pobierania próbki nie może być mniejsza niż 10 cm.

2. Pobieranie próbek osadu ściekowego

Próbki osadu ściekowego muszą być pobierane po jego obróbce, lecz przed przekazaniem go użytkownikowi i muszą być reprezentatywne dla produkowanego osadu ściekowego.

3. Metody analizy

Oznaczanie metali ciężkich musi być wykonywane po rozpuszczeniu w mocnym kwasie. Standardową metodą analizy musi być atomowa spektrometria absorpcyjna, a granica wykrywalności każdego metalu nie powinna być większa niż 10% odpowiedniej wartości granicznej.

**USTAWODAWSTWO
EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ
DOTYCZĄCE OCHRONY ŚRODOWISKA**

Tom 6: Odpady

**KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
DYREKCJA GENERALNA XI DS. ŚRODOWISKA,
BEZPIECZEŃSTWA NUKLEARNEGO
I OCHRONY KONSUMENTÓW**

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów

Przedmowa

Wstęp

Przegląd ustawodawstwa

Wykaz skrótów

Ustawodawstwo dotyczące odpadów

Dyrektywa Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 dotycząca gospodarki olejami odpadowymi

Dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 dotycząca odpadów

Dyrektywa Rady 76/403/EWG z dnia 6 kwietnia 1976 dotycząca gospodarki polichlorobifenylami i polichloroterfenylami

Dyrektywa Rady 78/176/EWG z dnia 20 lutego 1978 dotycząca odpadów z produkcji dwutlenku tytanu

Dyrektywa Rady 78/319/EWG z dnia 20 marca 1978 dotycząca odpadów toksycznych i niebezpiecznych

Dyrektywa Rady 82/883/EWG dotycząca metod obserwacji i kontroli środowisk zagrożonych przez produkcję dwutlenku tytanu

Dyrektywa Rady 84/631/EWG z dnia 6 grudnia 1984 dotycząca nadzoru i kontroli w obrębie Wspólnoty Europejskiej transportu niebezpiecznych odpadów przez granice państw

Dyrektywa Komisji 85/469/EWG z dnia 22 lipca 1985 dostosowująca do postępu technicznego dyrektywę Rady 84/631 /EWG dotyczącą nadzoru i kontroli w obrębie Wspólnoty Europejskiej transportu niebezpiecznych odpadów przez granice państw

Dyrektywa Rady 85/339/EWG z dnia 27 czerwca 1985 dotycząca pojem-

ników na cieczce przeznaczone do konsumpcji

Dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 w sprawie ochrony środowiska, a zwłaszcza gleby, w przypadku stosowania w rolnictwie osadu ściekowego

Dyrektywa Rady 89/369/EWG z dnia 8 czerwca 1989 dotycząca miejskich spalarni śmieci

Dyrektywa Rady 89/428/EWG z dnia 21 czerwca 1989 dotycząca metod uzgadniania (harmonizowania) programów redukcji i ostatecznego usuwania zanieczyszczeń wywołanych przez odpady przemysłu tytanowego

Dyrektywa Rady 89/429/EWG z dnia 21 czerwca 1989 dotycząca istniejących miejskich spalarni śmieci

Strategia gospodarki odpadami (1989)

Decyzja Rady 90/170 z dnia 2 kwietnia 1990 dotycząca reguł przewozu przez granice państw OECD (Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju)

Dyrektywa Rady 90/656/EWG z dnia 4 grudnia 1990 dotycząca przejściowych środków stosowanych w RFN odnośnie do pewnych postanowień Wspólnoty dotyczących ochrony środowiska

Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 dotycząca oczyszczania ścieków miejskich

**EUROPEAN COMMUNITY
ENVIRONMENT LEGISLATION**

Volume 6 Waste

**COMMISSION OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
DIRECTORATE-GENERAL XI
ENVIRONMENT, NUCLEAR SAFETY
AND CIVIL PROTECTION**

TABLE OF CONTENTS

List of abbreviations	
Preface	
Introduction	
Summaries of the legislation	
List of abbreviations	
Legislation concerning waste	
Council Directive 75/439/EEC of 16 June 1975 on the disposal of waste oils	
Council Directive 75/442/EEC of 15 July 1975 on waste	
Council Directive 76/403/EEC of 6 April 1976 on the disposal of polychlorinated biphenyls and polychlorinated terphenyls	
Council Directive 78/176/EEC of 20 February 1978 on waste from the titanium dioxide industry	
Council Directive 78/319/EEC of 20 March 1978 on toxic and dangerous waste	
Council Directive 82/883/EEC on procedures for the surveillance and monitoring of environments concerned from the titanium dioxide industry	
Council Directive 84/631/EEC of 6 December 1984 on the supervision and control within the European Community of the transfrontier shipment of hazardous waste	
Commission Directive 85/469/EEC of 22 July 1985 adapting to technical progress	
Council Directive 84/631/EEC on the supervision and control within the European Community of the transfrontier shipment of hazardous waste	
Council Directive 85/339/EEC of 27 June 1985 on containers of liquids for human	

consumption

Council Directive 86/278/EEC of 12 June 1986 on the protection of the environment, and

in particular of the soil, when sewage sludge is used in agriculture

Council Directive 89/369/EEC of 8 June 1989 concerning municipal incinerators

Council Directive 89/428/EEC of 21 June 1989 on procedures for harmonizing the

programmes for the reduction and eventual elimination of pollution caused by waste

from the titanium industry

Council Directive 89/429/EEC of 21 June 1989 concerning existing municipal incinerators

Waste Management Strategy (1989)

Council Decision 90/170 of 2 April 1990 concerning OECD trans-frontier shipment rules Council Directive 90/656/EEC of 4 December 1990 on the transitional measures applicable in Germany with regard to certain Community provisions relating to the

protection of the environment

Council Directive 91/271/EEC of 21 May 1991 concerning urban waste water treatment

WYKAZ WAŻNIEJSZYCH SKRÓTÓW

EEC — European Economic Community (ang.) — Europejska Wspólnota Gospodarcza (pol. — EWG)

OJ — Official Journal (ang.) — Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich; następująca po nim litera L — oznacza akt uchwalony, litera C — **projekt**